Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Oversatte af Frederik Hammerich.
Titel | Title:	Amerikanske Smaafortællinger
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Næstved : Kbh. : Kihls Bogtrykkeri, 1897-1898
Fysiske størrelse | Physical extent:	2 bd.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58. 20.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 00321 5

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Amerikanske Smaafortællinger

Emil Aarsleffs Forlag
* Næstved 1897 *

AMERIKANSKE SMAAFORTÆLLINGER

OVERSATTE AF FREDERIK HAMMERICH

FØRSTE SAMLING

NÆSTVED
EMIL AARSLEFFS FORLAG
KIHLS BOGTRYKKERI
1897

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

AMERIKANSKE SMAAFORTÆLLINGER

RICHARD HARDING DAVIS

—

VAN BIBBER OG SVANEBAADENE

Der var meget varmt i Parken, og unge van Bibber, som havde et godt Hjerte og en hel Del flere Penge end godhjertede Folk i Reglen har, var søvnig og gnaven. Han havde givet sin Rideknægt Ordre til at bringe en Hest, han ønskede at prøve, over til Porten ved 55de Gade Kl. 10, og Knægten havde ikke vist sig. Det var Grunden til Bibbers daarlige Humør.

Han ventede saa længe, som hans Værdighed tillod ham, drejede saa ned ad en Sidesti, slængte sig paa en Bænk og saa gnaven ud paa Lohengrin-Svanerne med Hjulbaad-Tilbehøret, som kredsede omkring paa Søerne. De syntes ham den mest idiotiske Opfindelse, han endnu havde set, og han ynkede, som man kan gøre det, naar man tænker paa at tage over Atlanterhavet for at bestille sine Efteraarsklæder — han ynkede Folk, som kunde finde

Tilfredsstillelse i at sejle omkring paa en kunstig Sø i saadan en Indretning.

To Smaapiger fra Østsiden med en Madkurv og et lidt ældre Pigebarn med Haaret ned ad Ryggen satte sig paa en Bænk ved Siden af ham og stirrede paa Svanebaadene.

Stedet var ved at blive lidt for folkeligt, og van Bibber bestemte sig til at flytte. Men Bænken, han sad paa, var i Skyggen, og Asfalten ud til Gaden var i Solen, og Cigaretten var dulmende, saa han ignorerede de tre Smaapigers Nærværelse og blev, hvor han var.

„Jeg bilder mig ind," sagde en af de tre Smaapiger med en høj Friskolestemme, „at der er en Masse Ting at se fra de Svanebaade, som man ikke kan se fra Bredderne."

„Ork, Masser," sagde Pigebarnet med Haaret ned ad Ryggen.

„Hvis man gik rundt om Søen, hele Vejen rundt, saa kunde man se alt, hvad der er at se," sagde den tredje, „undtagen det, som der er paa Midten, hvor Øen er."

„Jeg tror, der ser rædsomt vildt ud paa en Ø," sagde den yngste.

„Eddie Chase tog hele Turen rundt om Søen i en Svanebaad forleden Dag. Han sagde, det var storartet. Han sagde, at man kunde

se Fisk og Ænder, og at der saa ud, som der var Slanger og Indretninger paa Øen."

„Hvad Slags Indretninger?" spurgte den anden sagte.

„Aa, vilde Tingester," forklarede den ældre lidt ubestemt, „Bjørne og den Slags, som gror i de vilde Lande."

Van Bibber tændte sig en ny Cigaret og gav sig til at lytte, bekvemt og uforbeholdent.

„Gud, hvor jeg havde Lyst til at gøre den Tur, bare én Gang," sagde den yngste aandeløst. Saa snoede hun Fingrene sammen og saa ivrigt op paa den ældre Pige, som saa ned paa hende med bebrejdende Alvor.

„Mamie dog, skammer du dig ikke. Morer du dig ikke saa storartet, som du vel kan forlange, uden at du behøver at ønske alt, hvad du kan faa Øje paa."

Van Bibber undrede sig — hvorover? For det første, fordi menneskelige Væsener skulde bryde sig om at sejle omkring i en af de Svanebaade, og dernæst, hvorfor de, hvis de havde et saadant vildt Begær, da ikke skulde tilfredsstille det.

„Bevar os vel, det koster mere, end det koster at komme helt oppe fra Byen i en aaben Sporvogn," tilføjede det ældste Pigebarn som Svar paa den andens uudtalte Spørgsmaal.

Den lille Pige sukkede og nikkede indrømmende, men stirrede længselsfuldt paa de store Svaner og de stribede Solsejl og de røde Sæder.

„Undskyld," sagde van Bibber og henvendte sig forlegent til det ældste Pigebarn med det lange Haar, „men hvis den lille Pige virkelig har Lyst til at tage en Tur i en af de . . . . Indretninger . . . og . . . ikke har Smaapenge med sig, skal det være mig en stor Fornøjelse at betale for hende."

„Aa, vil De?" udbrød den lille Pige med et Hop og saa pludseligt og med saadan en skingrende Stemme, at van Bibber fo'r sammen. Men den store Pige gjorde Indvendinger.

„Moder vilde ikke synes om, at vi tog Penge fra fremmede Folk," sagde hun med Værdighed, „men hvis De selv har Lyst til en Sejltur og vil tage os med for Selskabs Skyld ."

„Nej, Gud fri og bevar os," sagde van Bibber hurtigt. Han prøvede paa at forestille sig selv sejlende omkring paa Søen efter en Tinsvane med tre Smaapiger fra Østsiden og en Madkurv.

„I saa Fald," sagde Overhovedet for Trioen, „kan vi ikke gøre det."

De to smaa Piger tog deres Dom med saadan et bedrøvet Udtryk, at van Bibber blev

ilde til Mode. Han saa til højre og venstre og sagde desperat: „Naa, saa kom da.“ Den unge Mand i den blaa uldne Skjorte, som styrede, smilede ved Synet af van Bibbers Ridebukser, som vare saa meget snevre i den ene Ende og saa meget vide i den anden, af hans tætstudsede Haar og hans Handsker. Men van Bibber lod, som om han ikke brød sig om det. De tre Smaapiger placerede den gyselige Madkurv paa Forsædet og sad i Midten, medens van Bibber krøb sammen paa Bagsædet. De vare betagne af tavs Ekstase, da Baaden begyndte at bevæge sig, og fik smaa Gys af Henrykkelse, da den gyngede en lille Smule i Vendingen. Der var Skygge under Solsejlet, og Bevægelsen var ganske behagelig, men van Bibber var saa bange for, at nogen skulde se ham, at han glemte at more sig.

Men saa snart de kom ind i de snævre Kanaler og vare ude af Syne, i Ly af Buskene, kom han sig og begyndte at agere Vært. Han viste dem Fiskene mellem Stenene i Vandkanten og Spurvene og Rødkælkene, som badede sig i det lave Vand, og han var enig med dem om, at der muligvis var Bjørne og selv Tigere paa den vilde Ø, skønt Synet af en Opsynsmands graa Hjelm gjorde en saadan Mulighed noget tvivlsom.

Og det lod virkelig til, at de nød det mere, end han nogen Sinde havde nydt en Sejltur paa Sundet eller en Rejse over Atlanterhavet. For van Bibber var det en temmelig langstrakt Historie. Trods al sin Godmodighed vilde han ikke for nogen Pris gøre den Tur om igen.

Han sprang hurtigt ud af Baaden og hjalp den lille Pige med det lange Haar ud, som om hun havde været en Prinsesse, og han gav en god Drikkeskilling til den uhøflige unge Mand, som havde grinet ad ham, men som nu svedte af Anstrengelse. Og lige som han vendte sig om, stod han Ansigt til Ansigt med „en ung Dame, han kendte, og hendes Broder."

Hendes Broder sagde: „God Dag, van Bibber. Været Jorden rundt i 80 Minutter?" Og han tilføjede: „Præsenter mig for Deres unge Veninder fra Hester Street."

„Ah, god Dag . . . hvor morsomt, at vi skulde mødes her," gispede van Bibber, medens hans unge Gæster beundrende stirrede paa den smukke unge Dame i Ridedragten og absolut vægrede sig ved at passere Gaden. „Vi har lige havt en Rotur paa Søen," stammede van Bibber. „Tre smaa Veninder, jeg mødte . . . De unge Damer havde aldrig været ude at ro før, derfor inviterede jeg dem. Umaadelig fornøjeligt. Saa de os?"

„Ja, vi saa dem," sagde hendes Broder tørt, mens hun bare smilede, men saa venligt og med saa fuld Forstaaelse af Situationen, at van Bibber rødmede af Glæde og købte tre lange Rækker Kuponbilletter med en aldeles sindssvag Rabat og gav hver af de smaa Piger en.

„Naa," sagde hendes Broder til de smaa Damer fra Hester Street, „nu kan I sejle en hel Uge uden at stoppe. Men prøv ikke paa at smugle Kniplinger ind og glem ikke at give Kahytsjomfruen Drikkepenge."

„Den unge Dame, han kendte," sagde, at de vare paa Vej til Staldene, og at han lige saa godt kunde faa fat paa sin Hest og gaa med dem, hvilket skulde være hans Belønning for at have taget sig af de unge Damer. Og de tre smaa Piger gav sig til at bruge deres mange Alen Billetter op saa ihærdigt, at de vare solbrændte, da de kom hjem til den store Lejekaserne, hvor de boede, og gik til Sengs drømmende om en stor hvid Svane og en yndig ung Herre med lakerede Ridestøvler og Benklæder, der vare meget snævre i den ene Ende og meget vide i den anden.

RICHARD HARDING DAVIS

—

VAN BIBBER SOM FORLOVER

Unge van Bibber kom en Junidag ind til Byen fra Newport for at tale med sin Sagfører angaaende nogle Dokumenter, som trængte til hans Underskrift. Han fandt Byen yderst varm og lummer og saa trist og tom som et Hus, der har været lukket i nogen Tid, mens dets vanlige Beboere er paa Landet.

Da han maatte vente til et Eftermiddagstog, og da han var nede i Byen, bestemte han sig til at spise Frokost i en fransk Restaurant i Nærheden af Washington Square, hvor en eller anden havde fortalt ham, at man kunde faa specielle Retter særligt vel tillavede. Bordene stode paa en Terrasse med Planter og Blomster imellem dem og vare overdækkede med en trefarvet Markise. Der var hverken klingrende Sporvognsklokker eller Støv til at genere ham, og næsten alle de andre Borde

vare ubesatte. Opvarterne lænede sig op ad disse Borde og sladrede sammen i en fransk Argot; og en kølig Brise blæste mellem Planterne og fik Markisen til at bølge, saa at han i det hele taget var helt glad over, at han var kommet der.

Der var foruden ham en gammel Fransk-mand, som sad og skændte over sin sene Frokost; to unge Kunstnere med van Dyck Skæg, som forlangte de mest mærkværdige Retter i den samme franske Jargon, som Opvarterne talte; og en ung Herre og en ung Dame ved det nærmeste Bord. Den unge Mand vendte Ryggen til van Bibber, og han kunde kun se Pigebarnet, naar han flyttede sig. Hun var ganske ung og ganske nydelig, og hun lod til at være i en yderst bevæget Sindstilstand lige fra Toppen af hendes bredskyggede, spidse, franske Hat til Spidserne af hendes lave, lakerede Sko. Hun havde et slaaende, distingueret Udseende, og van Bibber var en lille Smule forbavset over, at hun sad der og skulde spise alene med saa ung en Mand.

„Det var virkelig ikke min Skyld," hørte han den unge Mand sige i en alvorlig Tone. „Hvor kunde jeg vide, at han ikke var i Byen? Og for Resten gør det virkelig ikke noget til Sagen. Din Fætter er ikke den eneste Præst i Byen."

„Naturligvis er han ikke," sagde Pigebarnet næsten grædefærdig, „men de andre ere ikke mine Fættere, og han er det, og det vilde have gjort det saa helt, aa, saa helt forskelligt. Jeg er frygtelig bange."

„En Bortførelse," kommenterede van Bibber. „Yderst interessant. Har hørt om dem saa ofte, aldrig set dem. Yderst interessant."

Han bøjede sit Hoved over en Entre-Ret, men han kunde ikke undgaa at høre, hvad der fulgte paa, thi de unge Flygtninge var saa ligegyldige for deres Omgivelser, og skønt han støjede med sin Kniv og Gaffel paa den ordinæreste Maade, brød de sig ikke om ham eller sænkede deres Stemmer.

„Men hvad har Du i Sinde at gøre?" spurgte Pigebarnet strængt, men ikke uvenligt. „Det forekommer mig, at Du ikke er Situationen helt voksen."

„Aa, det ved jeg ikke," svarede den unge Mand frejdigt. „Vi ere i alt Fald i Sikkerhed her. Ingen, vi kende, kommer nogen Sinde her, og selv om de plejede at komme her, saa er de paa Landet. Spis Du et eller andet, mens jeg faar fat paa en Vejviser og finder en hel Masse Præstemænds Adresser, og saa kunne vi lave en Liste og køre rundt i en Droske, til vi finder en, som ikke er paa Ferierejse.

Vi maa helst naa Fall River Damperen Klokken fem i Eftermiddag; saa kunne vi tage lige fra Fall River til Boston i Morgen tidligt og skynde os ned til Narrangasett i Løbet af Dagen."

„De ville aldrig tilgive os," sagde Pigebarnet.

„Aa, saamænd ville de saa," udbrød den unge Mand opmuntrende. „Oprigtig talt, Du er den ugemytligste unge Person, jeg nogen Sinde er løbet bort med. Man skulde tro, vi vare paa Vejen til en Begravelse. Du var mere end villig for to Dage siden, og nu hjælper Du mig ikke den mindste Smule. Fortryder Du det?" spurgte han og tilføjede, „men sig det ikke, selv om Du gør det."

„Nej, jeg kan egenlig ikke sige, at jeg fortryder det," sagde Pigebarnet. „Men, ved Du hvad, Ted, der vil blive en frygtelig Bunke Sladder. Hvis vi bare havde en af mine Veninder med os, eller Du havde en Forlover, eller hvis vi havde Vidner, som de have i England, og en Kirkebog eller saadan noget; eller hvis Fætter Harold bare havde været hjemme, saa han kunde vie os."

At dømme fra Udtrykket af hans Skuldre, saa den unge Mand, som lød Navnet Ted, ikke ud, som om han morede sig videre godt.

Han pillede nedslaaet ved Maden paa

Tallerkenen, og Pigebarnet tog sit Lommetørklæde frem, men puttede det resolut tilbage igen og smilede til ham. Den unge Mand kaldte paa Opvarteren og bad ham om at bringe en Vejviser, og da han vendte sig om for at give sin Ordre, genkendte van Bibber ham, og han genkendte van Bibber. Van Bibber vidste, at han var en rigtig pæn ung Fyr af en udmærket god Boston Familie ved Navn Standish og den yngste af to Sønner. Det var den ældste, som var van Bibbers specielle Ven. Pigebarnet saa intet af denne fælles Genkendelse, for hun sad med opspilede Øjne og stirrede paa en Droske, som kom farende op ad Sidegaden og var ved at dreje om Hjørnet.

„Ted, aa, Ted," gispede hun, „det er din Broder; der i den Droske; jeg saa ham ganske tydeligt. Aa, hvordan har han baaret sig ad med at finde os? Hvad skulle vi gøre?"

Ted blev først meget rød og derpaa meget hvid.

„Standish," sagde van Bibber og sprang op og rakte efter sin Hat, „betal den her Fyr for mig, saa skal jeg tage mig af Deres Broder."

Van Bibber skred ned ad Trappen og var ved at tænde en Cigar, netop som den ældste Standish kom farende op.

"Hallo, Standish," raabte New Yorkeren;

„vent et Øjeblik; hvor skal Du hen? Det lader til at regne med Standisher i Dag, først ser jeg din Broder og saa Dig. Hvad er der paa Færde?"

„Har Du set ham?" raabte Boston Manden ivrigt, „hvor er han? Var hun med ham? Er de gifte? Kommer jeg tidsnok?"

Van Bibber besvarede disse forskellige Spørgsmaal med, at han havde set unge Standish og Mrs. Standish bare for en halv Time siden, og at de da netop vare ved at tage en Droske til Jersey City, hvorfra de vilde tage til Chicago.

„Kusken, som bragte dem her hen, og som fortalte mig, hvor de var, sagde, at de ikke kunde være gaaede her fra, før jeg kom," sagde den ældre Broder tvivlende.

„Det er rigtigt nok," sagde Droskekusken, som havde lyttet med stor Nysgærrighed, „jeg bragte dem hertil for ikke mere end en halv Time siden, jeg havde lige Tid til at naa Stationen. De kan ikke være langt borte."

„Men det er de," sagde van Bibber. „Lige meget, hvis du kan naa Jersey City tidsnok til 2,30 Toget, kan du være i Chicago omtrent paa samme Tid som de. De vilde tage ind paa Palmers Hotel, sagde de."

„Tusind Tak, gamle Kammerat," raabte

Standish og sprang ind i Drosken. „Det er en rædsom Historie; to unge Idioter! Ingen havde noget imod, at de giftede sig, bare for unge, forstaar du; Tusind Tak."

„Aa jeg be'r," sagde van Bibber høfligt.

„Nu vel," sagde den unge Mand, da han nærmede sig det forskrækkede Par, som sad og rystede paa Terrassen, „jeg har sendt Deres Broder paa Vejen til Chicago, jeg ved ikke, hvorfor jeg valgte Chicago som et passende Sted, nogen kunde finde paa at gaa paa Bryllupstur til; men jeg er ikke vant til at lyve, og jeg gør det ikke videre godt. Hvis De nu vil præsentere mig, vil jeg se, hvad jeg kan gøre for at faa Jer to Børn ud af Skoven."

Standish sagde: „Miss Cambridge, maa jeg gøre Dem bekendt med Mr. Cortlandt van Bibber, som De vist har hørt min Broder omtale," og Miss Cambridge sagde, at det var hende en stor Fornøjelse at gøre Mr. van Bibbers Bekendtskab selv under saa ualmindeligt generende Omstændigheder.

„Naa, hvad I to maa gøre," sagde van Bibber og tiltalte dem, som om de var lige akkurat femten Aar gamle og han i det mindste fyrre, „er at give denne her Historie saa meget Offentlighed som muligt."

„Hvad?" protesterede de to Flygtninge i Kor.

„Utvivlsomt," sagde van Bibber. „I var ved at begaa en fatal Fejltagelse, I var ved at gaa til en eller anden ubekendt Præst i et obskurt Sogn, som vilde have viet Jer i et Bagværelse uden Vielsesattest eller Vidner, akkurat som den første den bedste Bondepige, der løber bort med en Handelsrejsende i Lynafledere. Med Jer to er det en helt anden Sag; hvorfor I ikke bleve viede paa en respektabel Maade i en Kirke, ved jeg ikke, og jeg har ikke i Sinde at spørge om det; men et kærligt Forsyn har sendt mig for at sørge for, at der hverken bliver nogen Sladder eller Skandale, som ser saa grimt ud og vilde have faaet Eders Navne i alle Aviser. Jeg skal arrangere dette Bryllyp paa en anstændig Maade, og I ville være saa venlige at blive her, til jeg sender en Karet efter Eder. Stol nu bare paa mig og spis Eders Frokost i Fred og Ro. Det skal nok blive i Orden alt sammen — og tillad mig at anbefale Salaten, som er ualmindelig god."

Van Bibber kørte først, som om han var rasende, til den lille Kirke omkring Hjørnet, hvor han fortalte den venlige gamle Pastor den hele Historie og arrangerede, at Kirken skulde være aaben og den assisterende Organist paa Pletten og et Ekspresbud til Stede til at træde Bælgene

Klokken tre præcist. „Og nu," grundede han, „maa jeg have fat paa nogle Navne. Det gør ikke meget til Sagen, om de tilfældigvis kende de høje kontraherende Parter eller ej; men det maa være Navne, som enhver kender. De Damer, der er i Byen, ville være til Luncheon hos Delmonico's, og Mændene ville være i Klubben." Saa kørte han først til den store Restaurant, hvor Lykken var ham saa gunstig, at han fandt Mrs. „Regy" van Arnt og Mrs. „Jack" Peabody og Miss Brookline, som havde gjort en Sviptur for denne Dag paa Yachten Minerva af Boston Yachtclub, og han fortalte dem, hvorledes Sagerne stod, og fik dem til at sværge evig Tavshed og bad dem om at bringe alle de Herrer, som de kunde finde.

I Klubben overtalte han fire Herrer, som kendte Alverden, og som Alverden kendte, til at gøre Tjeneste, og da de protesterede og gjorde gældende, at de ikke vare inviterede, og at de bare kendte Brud og Brudgom af Navn, sagde han, at det gjorde ingen Ting, da det bare var deres Navne, han brød sig om. Saa sendte han et Ekspresbud ned for at reservere den største Suite af Kahytter paa Fall River Damperen og en anden efter Blomster, og saa puttede han Mrs. „Regy" van Arnt i en Droske og sendte hende efter Bruden, medens

han som Forlover tog en anden Droske og hentede Brudgommen.

„Det er den toogfyrretyvende Gang, at jeg agerer Forlover eller Brudesvend," sagde van Bibber, da de kørte til Kirken; „men dette er den første Gang, jeg nogen Sinde er optraadt i den Rolle i gule Lædersko og med et blaat Yachtcostume paa. Men saa," tilføjede han tilfreds, „skal De se de andre Fyre. En af dem er i stribet Flonel."

Mrs. „Regy" og Miss Cambridge græd en hel Del paa Vejen til Kirken; men Bruden var smilende og lykkelig, da hun gik op ad Kirkegulvet for at møde sin tilkommende Husbond, som saa overordentlig skyldbevidst ud ved Synet af alle de Mænd, som han kun kendte af Navn eller fra Gaden, mens han ikke var præsenteret for en eneste af dem. Men de gave alle sammen hinanden Haanden, da det var forbi, og den assisterende Organist spillede Bryllupsmarchen, og en af Klubherrerne gav sig ikke tilfreds, før han fik ringet en stakaandet, men lystig Kimen med Kirkeklokken i Bedemandens Fraværelse, og saa kastede van Bibber en gammel Sko og en Haandfuld Ris — som han med Forudseenhed havde skaffet sig fra den franske Køkkenchef i Klubben — efter dem, da de kørte afsted til Damperen.

„Nu," sagde van Bibber med et stolt Suk af Lettelse og Tilfredsstillelse, „vil jeg sende dette til Aviserne, og naar det kommer i Trykken i Morgen, vil det se ud som et af de mest ortodokse og fashionable Bryllupper. Men alligevel kan jeg ikke lade være med at tænke paa . . ."

„Paa hvad?" sagde Mrs. Regy, da han stoppede mistvivlende.

„Jeg kan ikke lade være," sagde van Bibber, „med at tænke paa Standish's store Broder farende omkring i Chicago med Termometret paa 102 i Skyggen. Jeg vilde ønske, at jeg bare havde sendt ham til Jersey City. Men det viser," tilføjede han angrende, „at naar man ikke er vant til at lyve, saa skal man lade det være."

OWEN WISTER

SERENADEN I SISKIYOU

Det var deres første Mord, og de var ikke vant til at flygte, saa den ene af Healys Sønner blev grebet med Lethed kort efter Forbrydelsen. Hvad de havde gjort, kan bedst erfares af det følgende Uddrag af en vis officiel Raport:

Diligencen var omtrent fem Mile fra dens Bestemmelsessted, da den mødte det ikke ualmindelige Syn af en maskeret Mand, som rettede en dobbeltløbet Bøsse mod Kusken og raabte: „Stop, hvor Du er, og kast Ekspres-Kassen ud.“ Kusken adlød hurtigt. Imidlertid havde Vagten, Buck Montgomery, som sad inden i Vognen, hvorfra han fik Øje paa, hvad der gik for sig, fyret paa Røveren, som faldt paa Knæ ved det første Skud, men et Øjeblik efter affyrede begge Løb af sin Bøsse mod Diligencen. Kusken faldt fra Sædet ned paa Fod-

brædtet med fem Dyrehagl i det højre Ben nær Knæet og to i det venstre Ben; en Passager ved Siden af ham faldt ligeledes med fire eller fem Dyrehagl i Benet. Før Vagten kunde lade igen, faldt der to Skud fra Buskene bag ved den saarede Røver, og Buck faldt om paa Bunden af Diligencen dødeligt saaret — skudt gennem Ryggen. Hele det blodige Angreb tog kun et Par Sekunder, og der blev givet Ordre til at gaa fremad. Politi og private Borgere satte sig i Bevægelse, og næste Dag blev den ene af Røverne, en ung Mand, vel kendt i Nabolaget og Søn af en hæderlig Farmer i Fresno Sogn, indhentet og arresteret.

Stemningen havde været høj i Siskiyous Gader, da Fangen blev bragt til Byen, og Uslingens Liv var nær ved at faa en brat Ende i Befolkningens Hænder, for Buck Montgomery havde mange Venner. Men de mere besindige Borgere fik Freden bevaret, og Morderen sad nu i Fængselet og ventede paa lovmæssig Rettergang. Det var nogle Uger efter Tragedien, og Dommer Campbell sad ved Frokostbordet og læste sin Avis.

„Nej, men det var da storartet!“ udbrød han pludseligt.

„Maa jeg spørge, hvad det er, som er saa

storartet?" spurgte hans Kone. Hun havde en stor Næse.

„De har grebet den anden, Amanda. Fangede ham i Aftes i en Restauration i Woodland." Dommeren læste Nyheden for Mrs. Campbell, som hørte efter i stræng Tavshed. „Og saa," sluttede han, „naar Aftentoget kommer ind, har vi dem begge to vel forvarede i Fængselet."

Mrs. Campbell nølede over sine Æg og rystede paa Hovedet. Lidt efter sukkede hun. Men da Amanda ofte gjorde det, spiste hendes Mand sine Æg og tog et Par til. „Stakkels Dreng," sagde Damen tankefuldt. „Kun treogtyve Aar den 12te Oktober i Fjor. Hvilken frygtelig Skæbne!"

Nu antog Dommeren, at hun hentydede til den myrdede Mand. „Ja," sagde han, „forbandet. Men Du er lidt romantisk angaaende hans Alder. De siger han var femogtredive."

„Jeg ved nøjagtigt, hvor gammel han er, Dommer Campbell. Jeg har sørget for at faa det at vide. Og at tænke sig, at hans Broder lige frem var i Fare for at blive lynchet."

„Det har jeg heller aldrig hørt. Du lader til at have givet hele hans Familie en Omgang. Hvad var hans Broder nær ved at blive lynchet for?"

Den korpulente Dame foldede sine middaldrende Hænder paa Bordkanten og betragtede sin Mand med aabent Mishag. „Dommer Campbell," udbrød hun, og hendes Læber lukkede sig stramt og tæt. Hun vilde beherske sig, om det var muligt.

„Hvad er det, min Kære?"

„Og det spørger Du om. Du vil prøve paa at lade, som om Du var uvidende om den skandaløse Scene. Hvem var det, som sagde til mig paa aaben Gade, at han misbilligede Lynching? Jeg spørger, Dommer, hvem var det, som lige her ved Fængselet — —?"

„Aa," sagde Dommeren og begyndte at forstaa.

„— — lige her ved den vestre Dør af Raadhuset i Siskiyou, hvem var det, som bragte den skælvende Dreng i Sikkerhed for de hylende Dæmoner og holdt en Tale paa en Tønde Tretommersøm og fik de onde Mænd til at gaa hjem?"

„Amanda, jeg tror, jeg genkender mig selv."

„Det skulde jeg næsten tro, Dommer Campbell. Og nu har de grebet den anden, og han vil være her med Sherifen med Aftentoget, og nu vil de vel lynche ham."

„Det er der ikke den fjærneste Fare for,"

sagde Dommeren. „Byen ønsker, at de skal have, hvad der er deres Ret. Det var naturligt, at der umiddelbart efter en saa oprørende Forbrydelse — — —"

„De stakkels Drenge havde aldrig før i deres Liv myrdet nogen," afbrød Amanda.

„Men Du vil maaske indrømme, at de myrdede Montgomery?"

„Vist saa," sagde Mrs. Campbell utaalmodigt. „Jeg saa jo Hullet i Ryggen paa ham. Du behøver ikke at gentage det. Hvis han havde kastet Ekspres-Kassen ud lidt hurtigere, vilde de saamænd ikke have rørt et Haar paa hans Hoved. Det véd Wells & Fargo's Ekspresmænd saa udmærket godt. Det var hans egen Fejl. De Drenge havde intet Arbejde og alt, hvad de ønskede, var Penge. De var ikke efter Menneskeblod, og Du behøver ikke at sige, at de var."

„De udgød det imidlertid, Amanda. Ikke saa lidt af det. Kusken og en Passager oven i Købet."

„Du bliver ved med at tale om det, som om de alle vare blevne myrdede i Stedet for bare en, og Du bryder Dig ikke en Smule om de to stakkels Drenge, som vansmægter i en Fangehule, og deres graahaarede Fader nede i Fresno Sogn, som aldrig har gjort noget ondt, og han bliver enogtres i December."

„Der er ingen, som tænker paa at hænge den gamle Gentleman," sagde Dommeren.

„Det er tilstrækkeligt, Dommer Campbell," sagde hans Hustru og stod op. „Jeg skal ikke sige mere. Komplet Tavshed for en Tid vil være bedst for Dig og bedst for mig. Aller bedst. Jeg vil nu give Dig Tid til at tænke over Din Tale, som var langt fra at være Sølv. Ikke en Gang Samliv med Dig i femogtyve Aar førstkommende 10. Juli har vænnet mig til Forhaanelser. Jeg er i Stand til at forstaa, hvem det er, de har i Sinde at hænge, og naar Du taler til mig, som om jeg ikke var det, gør det Dig grumme liden Ære; for det er ikke andet end et Forsøg paa at undslippe en Kvindes retfærdige Anklage for Hjærteløshed, som Du følte, men som Du som en ægte Mand ikke var villig til at anerkende, og derfor har jeg ikke mere at sige, men vil gaa ned til Kvindernes Lyceum, hvor jeg kan finde Aandsfæller med en Gnist af Humanitet i Barmen og en Smule Sympati for dem, hvis ungdommelige Letsind har styrtet dem i Ulykke og givet dem i Hænderne paa Folk, der behandler dem, som om det var Stokke og Stene, fulde af Umenneskelighed, i Stedet for at de er Medmennesker lige som de, der skulde be-

skyttes i Broderskab og Haab og ikke nedstyrtes i Grusomhed og Fortvivlelse."

Hendes Tale begyndte stateligt som en Katedral med Symmetri og Leddeling, mens dens Klimaks ikke var vansiret af saa meget som et eneste Komma. Taleren fejede ud af Stuen, tog Hat og Shawl paa, og Dommeren, som stadigt sad over sine Æg, hørte Yderdøren smelde efter hende. Hun var Præsident i Kvindernes reformerende og litterære Lyceum, og did hen skred hun gennem Siskiyous Gader.

„Jeg tænker mig, Amanda vil finde Aandsfæller der," sagde Dommeren. „Men hendes Ideer om Sympati er mere, end jeg kan faa ned." Dommeren havde smaa, kloge, blaa Øjne, og han mere end holdt af sin Kone. Hun var god i Bunden og havde været meget modig i deres unge Fattigdomsdage. Hun elskede deres Søn, og hun elskede ham. Men naar hun begyndte at holde Taler, saa smøgede han en aandelig Frakkekrave op og ventede. Men om Hankønnet ikke satte Pris paa hendes Veltalenhed, saa gjorde hendes Medborgerinder det; og foruden at være Præsident for Kvindernes reformerende og litterære Lyceum i Siskiyou, holdt Mrs. Campbell ofte Taler ved Kvindemøder i Ashland, Yreka, ja selv saa

langt borte som Tehama og Redding. Hun fandt Aandsfæller den Morgen.

„Har man hørt Magen!“ udbrød de, da de hørte om Fangsten, for ingen af dem havde læst Avisen. De havde havt for travlt med at tale om den næste Debat, som var om Spørgsmaalet: Er det rigtigt at bede om Regn? Men nu glemte de øjeblikkeligt de vide, aandelige Vuer, som dette Spørgsmaal aabnede, og styrtede paa Hovedet i de Tillokkelser, som en Forbrydelse har, idet de endnu en Gang gentog alle den nyligt opførte Tragedies Detailler. Det Lokale, Lyceet havde i Leje, var paa første Sal over Apoteket og Boghandelen, som i Siskiyou var slaaet sammen, og var møbleret med fjorten Gyngestole. Billeder af Mt. Shasta og Lucretia Mott prydede Væggen tillige med et Fotografi efter en gammel Mester, forestillende Leda og Svanen. Dette repræsenterede Lyceets Smag for de bildende Kunster og var en Foræring fra en af Ægtemændene efter en tre Dages „Forretningstur“ til San Francisco.

„Herre Gud, Herre Gud,“ sukkede Mrs. Parsons, efter at de alle paa ny havde gyst over Skydningen og Blodet. „Hvor disharmonisk skurre ikke disse muntre Toner, naar man véd, hvor megen Kvide der er i Verden.“ Hun

hentydede til Siskiyous Militær-Orkester, som var ved at indstudere Fatinitza-Marschen i et tilstødende Lokale i samme Bygning. Mrs. Parsons havde et Par store, sjælfulde Øjne, et poetisk Sprog og en Ærgærrighed efter Præsidentværdigheden i Lyceet.

„Musikken har sin Sfære, Gertrude," sagde Mrs. Campbell med sin sunde Stemme. „Vi maa ikke være sygelige. Men det siger jeg til Eder, en og alle: Siden Mændene i Siskiyou ikke vil, saa er det os Kvinder, som maa hævde Byens Humanitet og vise nogen Sympati for Fangen, som kommer i Aften."

Det var de alle enige om.

„Jeg kritiserer ingen," vedblev Præsidenten højmodigt, „ej heller beklager jeg mig over nogen. Enhver her i denne Verden har hans eller hendes Mission, og den helligste af dem alle er Kvindens specielle Mission — at bringe Trøst."

„Hvor sandt, hvor sandt!" hviskede Mrs. Slocum.

„Vi maa gøre noget for Fangen for at vise, at vi ikke svigtede ham i Nødens Time," vedblev Mrs. Campbell.

„Vi maa gaa ned og tage imod ham," udbrød Mrs. Slocum ivrigt. „Jeg har aldrig set en rigtig Morder."

„Vi maa binde ham en Buket" — sagde Mrs. Parsons og lukkede sine sjælfulde Øjne — „Roser." Og hun smilede blidt.

„Eller Liljer," udbrød lille Mrs. Day med Begejstring. „Liljer vilde tage sig saa yndigt ud."

„Synes De ikke," sagde Miss Sissons, som hidtil intet havde sagt, og som sad lidt fra de andre, „at vi ogsaa burde sende lidt Blomster til Enken — i alt Fald senere?" Miss Sisson var en tækkelig ung Pige med glat Haar. Hun var forlovet med Kaptajnen i Siskiyous Boldklub.

„Enken?" Mrs. Campbell saa uforstaaende ud.

„Jeg mener Mrs. Montgomery — den myrdede Mands Kone. Jeg — jeg gik ind for at se, om jeg ikke kunde gøre et eller andet for hende, thi hun har et Par Børn; men hun vilde ikke se mig," sagde Miss Sissons. „Hun sagde, hun kunde ikke tale med nogen."

„Stakkels Fruentimmer!" sagde Mrs. Campbell. „Jeg tør sige, det var et frygteligt Stød for hende. Ja, min kære, vi vil tage os af hende, naar vi faar Tid. Hende har vi altid hos os, véd De, hvorimod disse ulykkelige Mennesker muligvis snart vil — vil — møde en grusom Død paa Skafottet." Mrs. Camp-

bell undgik ikke uden Held Udtrykket „blive hængt", som forekom hendes øvede Talerbegavelse at mangle Værdighed.

„Saa unge," sagde Mrs. Day.

„Og begge saa lovende! Saadan at blive afhuggede . . ." sagde Mrs. Parsons.

„Jamen, de kan da vel ikke hænge dem begge to, skulde jeg tro," sagde Miss Sissons, „jeg troede, det var bare den ene af dem, som dræbte Mr. Montgomery."

„Min søde Louise," sagde Mrs. Campbell. „De kan gøre, hvad som helst de behager, og de vil gøre det. Skal jeg nogen Sinde glemme de Uhyrer, som vilde lynche den første. De ville blive Medlemmer af Juryen."

Aandsfællerne genoptog deres Blomsterdiskussion, og kort efter sagde Miss Sissons, at hun havde nogle Ærinder at besørge, og gik sin Vej.

„Ak, om bare det Pigebarn havde lidt mere Sjæl," sagde Mrs. Parsons.

„Aa, hun har saamænd Sjæl nok, men hun er under et Mandfolks Indflydelse. Nej, som jeg sagde, Roser og Liljer er for store."

„Aa, hvorfor?" sagde Mrs. Day. „De vilde fornøje ham saa meget."

„Han kunde ikke bære dem. Jeg har spekuleret det hele ud. Han kommer til at mar-

schere lige til Fængselet mellem Bevogtere. Vi maa have en lille Buket, som vi kan stikke i hans Knaphul, for han har naturligvis Haandjærn paa."

„Er det virkeligt?" udbrød Mrs. Slocum. „Hvor frygteligt. Jeg maa absolut gaa til Stationen. Jeg har aldrig i mit Liv set en Mand med Haandjærn paa."

Violer vare altsaa vedtagne. Mrs. Campbell bragte dem om Eftermiddagen fra sine egne Blomsterbede, og Mrs. Parsons leverede en stor Knappenaal. Hun ønskede Retten til at anbringe Dekorationen paa Fangens Bryst, fordi hun havde foreslaaet Blomsterne; men de andre Damer protesterede, og Præsidenten syntes at mene, at de burde trække Lod. Det tilfaldt Mrs. Day.

„Nej, har man nu hørt Mage!" kvidrede den lille Matrone. „Jeg tror aldrig, jeg faar Mod til at gøre det."

„De maa sige noget til ham," sagde Amanda. „Noget passende og udsøgt."

„Aa, Gud fri os vel, Mrs. Campbell. Hvor vil De hen? Nu har jeg aldrig . . . . Hvis jeg havde anet, at det var forudsat. Oprigtigt talt, jeg kunde ikke . . . . Jeg vil lade Dem gøre det."

„Vi kan ikke lave Hachi af Ceremonien

paa den Maade, Mrs. Day," sagde Amanda strængt. Og medens de alle talte i Munden paa hinanden, peb Lokomotivet.

„Naa," sagde Mrs. Slocum. „Nu kommer jeg for sent og gaar glip af Haandjærnene og det hele."

Hun fløj ned ad Trapperne, og umiddelbart efter saa Siskiyou tolv Medlemmer af Kvindernes reformerende og litterære Lyceum ile efter hende i en Phalanks over Torvet til Stationen. Toget kom langsomt op ad Skraaningen, og da den brede Skorsten paa Lokomotivet pustede den hvide Brænderøg i Skyer hen over Perronen, havde Amanda styret sit Kompagni derhen.

„Hvor skal alle Tøsene hen, Bill?" spurgte en høj Mand i lange Støvler Billettøren.

„Ingen Steder, tror jeg, Abe," svarede denne. „De har i det mindste ingen Billetter købt af mig."

„Maaske de vil stjæle sig til en Køretur," sagde Abe.

Postvognen og Bagagevognen rullede forbi, og Damerne stod og stirrede paa Rygevognen, som stoppede foran dem. Mrs. Campbell havde underrettet sine Veninder om, at en Sherif altid kørte i Rygevognen, men af en eller anden Grund havde han denne Gang

anbragt Arrestanten i Pullman Waggonen, som var sidste Vogn et Stykke nede ad Sporet, og Amandas aarvaagne Øje opdagede pludseligt den lille Gruppe, som var staaet ud og var ved at gaa bort. Den sympatiserende Skare satte sig i Bevægelse og indhentede hurtigt Sherifen, mens Bill, Abe, Togkonduktøren, Pullman-Kunduktøren, Togføreren og Fyrbøderen forlod deres Post og stod og stirrede sammen med Bremsevogterne og mange af Passagererne. Der var fuldstændig Stilhed kun afbrudt af Luftbremsens Pumpen paa Lokomotivet. Sherifen, som ikke vidste, hvad der var i Gære, begyndte at tage sin Revolver frem; men da han saa sig omringet af lutter Skørter, tog han Hatten af og smilede usikkert. Hans Ven, som var med ham, stod ligeledes barhovedet og smilede. Det var Jim Hornbrook, Miss Sissons's muskulære Forlovede. Fangen kunde ikke tage sin Hat af, ellers vilde han have gjort det. Miss Sissons, som var kommet til Stationen for at møde sin Kæreste, stod midt paa Vejen og lo af fuld Hals.

„Tag disse Violer," stammede Mrs. Day og rakte Buketten frem, samtidigt med, at hun retirerede en lille Smule.

„Sludder," sagde Amanda og avancerede, idet hun greb Blomsterne. „Kvinderne i Sis-

kiyou er med Dem, som de er med alle, som sorgfulde ere." Saa satte hun Blomsterne fast med en Naal paa Arrestantens Flonels Skjorte. Hans Udtryk, som først lige som Sherifens og Hornbrooks kun tydede paa Forbavselse, forvandledes til Underfundighed og Forfængelighed, mens Hornbrooks Ansigt blussede af Vrede, og Sherifen holdt op med at smile.

„De Blomster vilde tage sig bedre ud paa Buck Montgomerys Grav Mrs. Campbell," sagde han. „Maaske De nu vil lade os passere." De fortsatte deres Vej til Fængselet.

„Hm," sagde Abe, „det var da den mest idiotiske Forestilling, jeg endnu har set."

„Færdig," raabte Kunduktøren, og det lange Tog rullede ud af Stationen paa dets Vej til Portland.

Yderst veltilfredse skiltes Damerne for at gaa hjem til Aftensmaden, og Jim Hornbrook spaserede hjem med sin Kæreste.

„For Guds Skyld, Louise," sagde han, „hvem arrangerede den Forestilling?"

Hun fortalte ham Morgenens Begivenheder.

„Ja saa," sagde han, "Du kan ellers hilse Mrs. Campbell fra mig og fortælle hende, at hun leger med Ild. Et godt Menneske, som hun, skulde have bedre Forstand. De Mænd ville faa ærlig og redelig Behandling."

„Hun vilde ikke høre paa mig, Jim, ikke et Øjeblik. Og ved Du hvad, det lod virkelig til, at hun ikke havde den mindste Smule Medlidenhed, undtagen lige et Øjeblik, med den stakkels Kone."

„Louise, hvorfor lader Du ikke de fjollede Fruentimmer ryge og rejse?"

„Melde mig ud af Lyceet? Hvor dum Du er, Jim! Vi er ikke alle sammen sindssvage, og det er det," sagde Mis Sissons beskedent, „som gør et Pigebarn som mig saa uvurderlig."

„Hm, jeg er ikke saa begejstret over at se Dig rende omkring med de Apparater."

„De udtrykker sig lidt mere elegant, end Du gør, kære Jim. Lad mig være. Jeg tror, du vil. Paa aaben Gade."

„Aa, Vrøvl, det er mørkt," sagde Jim. „Og det er tre hele Dage siden . . ." Men Miss Sissons undslap inden for Havegærdet og ringede paa Klokken. „Se her, Louise," raabte han efter hende, „naar jeg siger, at de leger med Ild, saa mener jeg det. Det Fruentimmer vil gøre en Ulykke her i Byen."

„Det er hun ikke bange for. Kender Du os ikke saa godt, at Du ved, vi ikke lade os true?"

„Jer!" sagde den unge Mand. „Jeg tænkte ikke paa Dig." Og de skiltes ad.

Mrs. Campbell sad lige over for Dommeren, og han saa lige straks af hendes selvbehagelige Tavshed, at hun havde vundet en eller anden Triumf over hans Principer. Hun talte om Dagens Æmner i Udtryk, som var bevidst farveløse. Saa kom der et Brev fra deres Søn i Denver, og hun glemte et Øjeblik sin Rolle og læste Brevet højt for Dommeren og længtes og gad vide, hvem der saa efter Drengens Knapper og Sokker i Denver; men hun gjorde ikke en eneste Hentydning til Fængselet i Siskiyou eller dem, som var derinde. Næste Morgen var det Dommerens Tur at være vred.

„Amanda," sagde han, atter over Avisen. „Du maa hellere holde Dig til dine Sokker og lade mine Arrestanter i Fred."

Amanda stirrede ud i Rummet med et roligt Smil.

„Og jeg maa sige en Ting, min kære," sagde hendes Mand mere indtrængende, „det ser ikke godt ud, at jeg repræsenterer Loven her, mens min Kone figurerer (han rystede Avisen) som en offenlig Umulighed. Og én Ting mere: Tag Dig i Vare. For hvis jeg kender Befolkningen her, og jeg tror, jeg kender den, kan Du komme til at faa en større Kontrakt paa Haanden, end Du har tænkt paa."

„Jeg kan tage Vare paa mig selv, Dommer," sagde Amanda, stadigt smilende. De to var aldrig vrede paa en Gang, og i Dag var det Dommeren, som sejlede ud af Huset. Amanda greb øjeblikkeligt Avisen. Artiklen hed: „Søde Violer". Men Redaktørens Satire ansporede blot Damen til højere Anstrængelser. Hun skyndte sig til Lyceet og fandt, at „Søde Violer" var kommet hende i Forkøbet. Enhver af Damerne havde et Eksemplar i Haanden, og de fjorten Gyngestole gyngede op og ned som Indretninger i et Værksted. I denne Orkan saa Mt. Shasta, Lucretia Mott og selv Leda med Svanen ualmindeligt ophøjede ud paa deres Væg, skønt Fatinitza-Marschen paa den anden Side af Væggen brusede brillant. Men Amanda stillede Stormen. Det var hendes Gave at være rolig, naar andre ikke var det, og snart bare vuggede Gyngestolene.

„Saadan som mine Drenge skændte paa mig . . ." begyndte Mrs. Day.

„Mændene bryder jeg mig ikke om," sagde Mrs. Parsons. „Men naar min kødelige Søster torterer mig paa aaben Gade . . . ." Damens Stemme svigtede hende, og hun lukkede sine sjælfulde Øjne. Det lod til, at hun havde mødt sin unaturlige Slægtning ved Posthuset. Enhver havde en lignende Historie at berette.

Siskjyou havde desavoueret deres humane Demonstration.

„Lad dem snakke," sagde Mrs. Slocum. „Vi vil ikke lade os rokke."

„Jeg sendte Roser i Morges," sagde Mrs. Parsons.

„Gjorde De virkelig, kære?" sagde Mrs. Day. „Mine Liljer skal gaa i Eftermiddag."

„Her er et Brev fra Fangen," sagde Amanda og producerede Skatten. De rykkede Stolene sammen for at høre det. Det var yderst rørende. Det omtalte Violerne, som stod og blomstrede ved Siden af det haarde Fængselsleje, og talte om Bøn.

„Han har saadan yndigt Haar," sagde Mrs. Slocum.

„Saa brunt," sagde Mrs. Day.

„Sort, min kære, og krøllet."

„Lysebrunt. Jeg var en god Del nærmere, Susan . . . ."

„Lige meget, hvad Kulør Haar han har," sagde Amanda. „Vi er her, og vi vil ikke lade os rokke. Vi maa handle. Vor Vej er valgt, og den er vel valgt. Fangekosten er en Skandale, og til Middag afgaar en Bøfsteg fra mit Hus til hver af dem."

„Aa, hvorfor har vi ikke før tænkt paa det?" raabte alle Damerne i Ekstase og be-

gyndte at arrangere en Række Forfriskninger, tiltrods for alt, hvad Siskiyou vilde sige eller gøre. Siskiyou sagde ikke ret meget, men saa til, og Damerne blev mere og mere entusiastiske og svælgede i en Følelse af Martyrdom, fordi Fangerne ikke mere fik Tilladelse til at skrive til dem. Dette var uden Tvivl et Overgreb, og fik visse Præster til at præke om Kærlighed. Dagen for Forhøret nærmede sig. Amanda og hendes Flok vilde give Møde. Der blev holdt Bønnemøder, Mad og Blomster til de to forøgedes i Kvantitet, og hver Dag saas nogle af Lyceumsdamerne uden for Fangernes tilgitrede Vindue, til Mændene inden for stak en Haand ud og vinkede, saa viftede de med Lommetørklædet til Svar og gik bort gennemrystede for at tale om det i Lyceet. Og imens saa Siskiyou til, mørkere og mørkere.

Saa fik Amanda endelig en stor Ide. Da hun en Morgen sad og lyttede til Fatinitza, stod hun pludselig op og aflagde en Visit hos Dirigenten, Herr Schwartz. Herr Schwartz var en fornuftig og dannet Tysker. De havde en lang Konference.

„Jeg tror knap, det vil være en god Ide," sagde Dirigenten.

Men Amanda talte en hel Del, og den værdige Teutoner var snart overvældet og gav

omsider et nølende Samtykke, „siden det vilde behage Damerne."

Præsidenten for Lyceet arrangerede den forestaaende Begivenhed efter sit eget Hjærte. Kvindens Stemme skulde tale i Siskiyou. De hjælpeløse Ofre for mandlig Fordom og Landets Lov skulde støttes med Trøst og Opmuntring Aftenen før deres Prøvelse i Retten. I deres ensomme Celle skulde de føle, at der var dem uden for, hvis Hjærter slog i Takt med deres. Blomstertributen skulde blive noget storartet, og Amanda havde bestilt en Pundkage fra San Francisko. Den specielle Kvalitet, hun ønskede, kunde den lokale Konditor ikke præstere.

Miss Sissons tog ikke Del i dette Forehavende, og hun fortalte, halvt vred og halvt leende, de forskellige Detailler til Jim Hornbrook. Han hørte efter uden at sige et Ord, og hans Ansigt skræmmede hende en lille Smule.

„Jim, hvad er der paa Færde?" spurgte hun.

„Har Du i Sinde at gaa til den Cirkus?" spurgte han.

„Jeg tænkte paa at gaa hen og se paa det," sagde hun. „Mrs. Campbell og et Blæseorkester. ."

„Du bliver hjemme den Aften, Louise."

„Ringen er ikke paa min Finger endnu," lo den unge Pige. Men hun tav pludseligt, da hun saa, at hendes Spøg ikke gjorde Lykke.

„Naturligvis, Jim, hvis det er paa den Maade, Du tager det," sagde hun. „Men for Resten er jeg voksen og holder af at vide hvorfor."

„Det kan gerne være."

„Saa det kan det. Tak skal Du have."

„Hør nu, Louise, det er ikke for min Fornøjelses Skyld; det ved Gud, det ikke er. Jeg kan ikke bande paa, at ikke alting vil blive nydeligt og saadan, at en Dame ikke kunde tage Del i det, men . . vel, hvorledes kan Du forstaa, hvordan Mandfolk nu en Gang er, naar de har varet længe om at blive gale i Hovedet og er lynende gale helt igennem. Og det er, hvad denne By er i Dag, Louise."

„Det ved jeg ikke," sagde Miss Sissons, „og jeg er vis paa, at jeg helst ikke vil vide det; men jeg skulde ikke tro," tilføjede hun, „at Mændene i Siskiyou, enten de saa er gale eller ej, ville glemme, at Kvinder er Kvinder."

Jim lo. „Vist ikke," sagde han, „det vil de saamænd ikke glemme,"

Den fastsatte Dag kom, og Toget kom, adskillige Timer forsinket, med Konditorens Kasse, adresseret til Kvindernes reformerende og litterære Lyceum. Billettøren, Bill, holdt sin Lygte over den paa Perronen.

„Det er Kagen," sagde han.

„Hvad for en Kage?" spurgte Abe.

Bill fortalte ham Rygtet.

„Kage?" sagde Abe. „Til dem?" og han nikkede med Hovedet i Retning af Fængselet. „Vil Du sige det en Gang til, Kammerat. Jeg er ikke rigtig klar paa det. Sagde Du Kage?"

„Pundkage," sagde Bill, „specielt bestilt fra San Francisko."

Nu er Pundkage anset for at være en temmelig uskyldig Delikatesse for voksne Personer. Men det er mærkværdigt, hvor skadelig en uskyldig Ting kan være, naar den bliver givet i urette Tid. Den ranglede, vildt udseende Kalifornier gik langsomt op til Kassen. Saa sparkede han let til den med sin store Støvle og syntes at lytte til Genlyden. Saa læste han Adressen og satte sig ned paa Kassen for at tænke sig om. Efter en Stund gav han sig til at tale. „De overfalder en Diligence," sagde han langsomt. „Saa gør de en Passager til Invalid for en Maaned, og Bob Griffiths gør de til Krøbling for Livstid, og saa gør de det af med Buck, skyder et Hul i Ryggen paa ham, og jeg hjalp med til at begrave ham; for jeg holdt af Buck." Taleren stoppede og saa ned paa Kassen. Saa stod han op. „Jeg har ikke været til deres Bønnemøder," sagde han, „og jeg har ikke lugtet deres Blomster. Den

Slags Parfume kunde let faa mig til at kaste op; men jeg tror, jeg vil se, hvordan deres Kage ser ud.

Han gik hen til Bagagerummet og hentede en Økse. Øksen faldt, og et splintret Brædt fløj over Perronen. „Der er en Hoben Kage," sagde Abe. Laaget af Kassen faldt med et Brag paa Jernbaneskinnerne. „Og det er frisk Kage." bemærkede Ødelæggeren. Nu gik hele Kassen i Stykker, og det medtagne Indpakningspapir blev revet til Side. „Kom nærmere, Kammerater," for der var nu et lille Opløb. „Dejlig blød Kage, ikke sandt?" De kastede Kagen omkring og trampede den i Smudset og Olien, og Brædderne af Kassen blev revet i Stykker og sendt flyvende af Sted. Der var en sælsom, voksende Ophidselse over det hele. Ingen sagde noget; de var helt rolige; alligevel voksede Mængden hurtigt, som kaldet sammen af noget i Luften. En Stemme sagde: „Glem ikke, at vi alle sammen glæder os til Jeres Serenade, Mark," og dette rejste en sær, fælles Latter, som brød ud kort og skinger, og da den standsede, var Stilheden dybere end før. Mark og tre andre gik bort i Retning af Lyceet. De var Medlemmer af Siskiyous Musikkorps, og da de gik, sagde en, at Byen vilde faa et interessant Forhør at overvære næste

Morgen. Lidt efter, at de gik, satte Hoben sig i Bevægelse, sammenpakket og hurtig.

Imidlertid havde Lyceet haft sine Skuffelser. Da Amanda hørte, at Toget var forsinket, opgav hun at overrække Kagen til næste Morgen. Men nu hændte en rædsom Ting. Siskiyous Mussikkorps nægtede at gøre Tjeneste. Gyngestolene susede op og ned; men Amanda gik frem og tilbage imellem Mt. Shasta og Lucretia Mott. Herr Schwartz kom ind, „Alt er i Orden, Madame," sagde han. „Min Trombone er kommet tilbage og . . . . ."

„De vil spille?"

„Vi vil spille for Damerne."

Gyngestolene bleve forladte, Lyceet tog Hat og Shawl paa og marcherede ned ad Trappen med Musiken.

„Færdig," sagde Amanda.

„Færdig," sagde Herr Schwartz til Musikanterne. „Gaa mig lidt gelinde med Allegroen, ellers revner den Fatinitza."

De muntre Toner lød over Siskiyou, og Processionen var snart ved Fængselet i udmærket Orden. De kom omkring Hjørnet, og Trombonen blæste trods nogen. To dinglende Kroppe hang i et Reb over et Lyshav af Fakler. Amanda og hendes Flok hvinede.

„So," udbrød Hr. Schwarz, „det var de Herrer, vi skulde en Serenade give." Han gav Musikanterne Tegn til at stoppe.

„Nej, saamænd om I skal," sagde to maskerede Mænd i Hoben og avancerede med Revolvere i Haanden. „I vil værs' god spille, til I faar Ordre til at stoppe."

„Som De behager," sagde den filosofiske Tysker, „det værste er, at de vist bryder sig meget lidt om vor Allegro."

„Saa dundrede Fatinitza løs, mens det rykkede i de to i Rebbene, til de blev stille. Saa lod de maskerede Mænd Musiken gaa hjem. Lyceet var adspredt og paa Flugt for længe siden, og mange Dage gik, før det igen opstod til almen Nytte, og liden Trøst fik Medlemmerne fra deres Mænd. Hr. Schwarz gav et Afskedsblik til de to lynchede Morderes Legemer. „Mein Gott," sagde han, „das ewigweibliche har dem gewiss opløftet."

Den næste Dag spaserede Miss Sissons med sin Kæreste og talte om den rystende Begivenhed. „Og Jim," sluttede hun, efter at de havde sagt en hel Masse Ting. „Du havde ikke noget med det at gøre, havde Du vel?" Den unge Mand svarede ikke, og da hun opdagede et vist Udtryk i hans Ansigt, udbrød hun hur

tigt: „Lige meget, jeg bryder mig ikke om at vide noget.“

Og Jim Hornbrook kyssede sin Kæreste for de Ord, og de fortsatte deres Vandring mellem de skønne Høje.

BRANDER MATTHEWS

—

PAA JAGT EFTER LOCAL COLORIT

—

EN MANHATTAN VIGNET

Novellisten stod paa Hjørnet af Rivington Street og Bowery og søgte at finde passende Ord, hvori han kunde formulere denne mest karakteristiske af New Yorks Gader, som den viste sig for ham en fugtig Juni Morgen. De overjordiske Tog raslede forbi ham, uden at han lagde Mærke til dem, saa optaget var han af at notere de Typer, som passerede forbi ham. Pludselig blev han næsten revet omkuld. En ung Mand, som gled paa en skødesløst henkastet Banan-Skrælling paa Fortovet, snublede og skubbede tungt til ham.

„Om Forladelse," raabte den unge Mand, idet han genvandt sin Ligevægt. „Jeg . . . , men, Mr. De Ruyter!" Udbrød han, da han genkendte Forfatteren.

„Johan Suydam!" Svarede Rupert De Ruyter og rakte hjertelig Haanden ud. „Det kan

man kalde Held! Jeg var netop paa Vejen til Universitets Kolonien for at finde Dem." „Om ti Minutter vilde De have fundet mig der," svarede Suydam. „Det er min Uge til at bo der; jeg tror for den Sags Skyld, jeg bliver der hele Sommeren. De ved, jeg tog min Eksamen ved Columbia Universitetet sidste Uge . . ."

„Saa I maa tage Eksaminer nu?" spurgte Novellisten. „I min Tid fik vi næsten Graden, bare vi bad om den — idet mindste fik jeg den — og det er kun tyve Aar siden. Og hvad har De i Sinde at gøre med den, nu da De har faaet den? Jeg hørte, De tænkte paa at blive Præst."

„Jeg havde tænkt paa Kirken," svarede Suydam. Han var en høj, slank, ung Fyr med glat, brunt Haar og en bestemt Hage. „Men jeg ved ikke rigtig, hvad jeg vil. Jeg har lidt Penge, ved De — nok til at leve af, hvis jeg ønsker det. Saa muligvis bliver jeg her i Kolonien; Arbejdet interesserer mig i høj Grad."

„Utvivlsomt," svarede Novellisten villigt; „De maa se mange mærkværdige Tilfælde. Jeg vilde ønske, jeg kunde rive mig løs for en Stund og tilbringe en Maaned her med Dem."

„Hvorfor gør De det ikke?" spurgte Suydam ivrigt.

„Aa, jeg har faaet meget at gøre," svarede De Ruyter. „Næste Uge skal jeg læse Phi, Beta, Kappa Digtet for Haward; og desuden har jeg lovet at fuldende en Række New York Fortællinger for Metropolis. Det er derfor, at jeg var paa Vejen til Dem i Dag. Jeg vil have Dem til at hjælpe mig."

„Jamen jeg har aldrig skrevet en Fortælling i mit Liv," sagde den unge Mand hurtigt. „Jeg vil ikke have Dem til at skrive Fortællingerne," svarede De Ruyter. „Det kan jeg selvfølgelig selv gøre; men jeg tænkte, at De muligvis kunde hjælpe mig til lidt local Colorit."

„Local Colorit?" ekkoede Suydam tvivlsomt.

„Ja vist saa," vedblev Novellisten, „local Colorit — det er det, jeg søger — friske Indtryk."

„Jeg forstaar ikke ganske . . ." begyndte den unge Mand tøvende.

„Aa, jeg skal forklare, hvad jeg mener," afbrød Rupert De Ruyter. „De ved, jeg er en indfødt New Yorker, som De, og har levet her hele mit Liv, og jeg kender Byen ganske godt — det vil sige, jeg kender den fuldt ud fra visse Synspunkter. Jeg kan „gøre" Patriarkerne eller en Claremont The eller andre

af de fine Klikers Funktioner; jeg ved, hvordan Klubherrerne tale; jeg kan beskrive en Premiere i et af Teatrene eller en Panik paa Gaden; men jeg har temmelig grundigt udtømt de Folk, jeg kender, saa jeg tænkte, jeg kunde komme herned og blive præsenteret for en Klasse Folk, jeg ikke kendte."

„Det skal være mig en Fornøjelse at tage Dem ned til Kolonien," svarede Suydam, „Og . . . ."

„Det er ikke Kolonien, jeg bryder mig om, ellers Tak," afbrød De Ruyter. „Folkene i Kolonien er Variationer af Folk, jeg allerede kender. De Folk, jeg ønsker at træffe, er Folk, jeg intet ved om — de ludfattige Folk, dem, som bor i Lejekasernerne, som arbejde for „Svederne?" Kender De dem?"

„Ja," svarede Suydam, „jeg kender mange af dem; men de er ikke halvt saa maleriske eller halvt saa rørende, som Aviserne gør dem. Vilde De ikke hellere gaa over og se det kinesiske Kvarter?"

„Det er ikke, hvad jeg bryder mig om," svarede Novellisten. „Det kinesiske Kvarter er barbarisk; det er eksotisk; det er en rent tilfældig Udvækst paa New York. Men de andre er kommet her og agter at blive her; de er en betydningsfuld og levende Del af Byen.

Jeg bryder mig ikke om Kineserbyen; men jeg bryder mig om Mulberry Bend. Og De kender Mulberry Bend, Suydam, ikke sandt?" „Ja," sagde Suydam, „jeg kender Mulberry Bend."

„Kender De en eller anden Lejekaserne i Mulberry Bend eller der i Nærheden, som er karakteristisk, som er typisk for det værste, som Mulberry Bend kan vise En?" spurgte De Ruyter.

„Ja," svarede Suydam igen, „jeg tror, jeg kunde finde saadan et Hus."

„Saa vis mig det nu, hvis De har en Time eller to til Deres Raadighed," sagde Novellisten.

„Jeg kan opsætte mit Ærinde til i Eftermiddag," svarede den unge Mand. „Jeg tror, jeg kan vise Dem, hvad De ønsker. Kom med mig."

De var blevet staaende, hvor de havde mødtes, paa Hjørnet af Bowery og Riwington Street. Nu gik de under Suydams Ledelse et lille Stykke op ad Bowery under den overjordiske Banes enkelte Spor. Saa drejede de om ad en Sidegade og fortsatte deres Vej mod Vest.

Hver Gang de kom til en Sidegade, bemærkede De Ruyter, at de tre af Hjørnerne altid og undertiden fire af dem var Beværtninger. De brede, forgyldte Skilte over de

aabne Døre til disse Drikkestuer bar enten tyske eller irske Navne, til de kom til et Hjørne, hvor en af Beværtningerne hed Café Cristoforo Colombo. Et Træstade langs med Sidegaden, og som optog en Tredjedel af Fortovet, havde et Skilt, som averterede iskoldt Sodavand, to Cents Glasset med Frugtsirup, med Chocolade og Créme var Prisen tre Cents. Lige paa Hjørnet af Rendestenen stod en stor Vaskeballe halvfuld af Vand, hvori svømmede tvivlsomt udseende Rosenkaal og Hvidkaal; dens Vogterske var en slank Tøs med et rødt Tørklæde over Hovedet.

Paa dette Hjørne drejede Suydam ud af Sidegaden og gik ned ad en anden Gade, som næppe var bredere, men løb mod Syd og Nord paa en ubestemt og tøvende Maade, som ikke er almindelig i New Yorks Gader. Fortovene paa denne snoede Gade var ubekvemt snævre for dens myldrende Befolkning, og taalte Indgreb af forskellig Slags gjorde dem endnu snævrere. Her for Eksempel sprang fra en lille Bod et Stade ud, hvorpaa ubælgede Ærter visnede i den unge Junisols stærke Straaler. Der gik Trin ned til den lave Kælder, og i en Krog af Hulningen ved Foden af Trappen kunde man se en Spand med smudsig Is pakket omkring en Fryser med saa kaldet Vanilleis,

eller et Brædt bar et halvt Dusin sejge Rugbrød, som ogsaa var til Fals for den tilfældige Lysthavende. Her og der igen havde Beboerne af de høje Lejekaserner bragt Stole ned foran den fælles Dør og sad hyggeligt og snakkede med deres Naboer uden at bryde sig om, at de saaledes blokerede Fortovet og nødte Fodgængere til at gaa ud paa selve Gaden.

Og Gaden var lige saa tæt pakket som Fortovet. Foran De Ruyter og Suydam, som søgte at bane sig en Vej, gik der en sortsmudset, ung Fyr med Flonelsskjorten aaben i Halsen og Ærmerne rullede op over gyldenbrune Arme; han skubbede en Haandkærre med brogede Bomuldstøjer. Der var andre Kærrer, fra hvilke andre Mænd, unge og gamle, falbød andre Varer — Frugt for det meste; Frugt af et uappetitligt, medtaget Udseende. Nu og da kom en høj Vogn buldrende gennem Gaden, taarnet med høje Møbelkasser fra en rumlende og raslende Fabrik nær Hjørnet. Og foran denne Vogns svære Heste spredtes Børn lige i det sidste Øjeblik, Frelse var mulig. Der var Børn uden Tal, og de var altid paa Fart ud af Husene, op af Kælderhalsene, over Fortovene og op og ned ad Gaden. De var i alle Aldere fra Pattebarnet i Armene paa dets stumpede, lavstammede Moder til Pigen med det

søde Ansigt og de sorte Øjne, som i Virkeligheden var en ti, tolv Aar, skønt hun kunde se ud, som var hun fjorten. De løb vild i Gaderne; de legede ved deres Moders Knæ, som hun sad der og snakkede i de aabne Døre; de hang over Rækværket paa Brandstigerne, som løb ned paa Midten af hvert af de store Huse.

Over alt havde Italienerne behandlet Brandstigen som en Udvidelse af deres smaa Lejligheder. De prydede den med Blomster, som groede i sønderbrudte Trækasser, de brugte dens Trin til at tørre deres brogede Flonelsskjorter paa, de sad paa den, som var den en Loggia paa en Villa i deres Fædreland.

Over alt var der Lyd og Lugt. Hovedstadens Brusen var her skærpet af nære Maskiners Raslen, som lød gennem aabne Vinduer, og af Folkemængdens ustanselige Sladder og skingre Skrig paa Gaden. Den ramme Stank fra snavsede Køkkener blandedes med Uddunstninger fra raadne Frugter og Grøntsager.

Men over og gennem Lydene, Lugtene og Mængdens myldrende Travlhed fornam Rupert de Ruyter som et Indtryk af selve Livet. Det var, som havde han grebet et Glimt af Tilværelsens mægtige, ustanselige, uundgaaelige

Bevægelse. Hvad han saa, slog ham ikke som sørgeligt; det tyngede ham ikke ned, gjorde ham ikke modfalden. Det Skue, som var foran ham, var ikke skønt, det var ikke engang malerisk; men ikke et Øjeblik slog det ham med Medynk. Det var unægtelig interessant — interessant hele Tiden.

„Jeg har ikke set noget saa italiensk i aarevis," sagde han til sin Fører, medens de prøvede paa at bane sig en Vej mellem et Mylder af spæde Børn, som laa og rodede uden for en Dør. „Jeg mindes, at jeg ikke saa noget mere typisk italiensk paa min første Spadseretur i Menaggio, efter at vi vare landede i Como. Nogle af Ansigterne her er af en renere græsk Type, end man ser i Norditalien. Saa De den unge Moder, som lige gik forbi?"

„Hun, som ammede et Barn?" spurgte Suydam.

„Ja," vedblev De Ruyter, „hun havde det ovale Ansigt og den olivenbrune Teint, som Grækerne efterlod paa Sicilien. Hun var muligvis ikke køn, men hun havde en billedhuggende Races rolige Skønhed. Hendes Profil var som skaaret ud af en syrakusansk Mønt. Og at se saadan et Ansigt her i den By, som var New Amsterdam og er New York!"

„Her nede har vi ikke Tid til at tænke

paa Syrakus og New Amsterdam," sagde Suydam; „vi har for travlt med at tænke paa New York. Og hvis vi nogen Sinde tænker paa Sicilien, er det for at mindes, at Sicilianerne er de mest varmblodige af alle Italienere, de mest hævngerrige og hidsige."

„Hvis jeg ikke vidste," bemærkede Novellisten, „at Italienerne havde udviklet deres Forretnings Instinkt paa Bekostning af alle deres kunstneriske Anlæg, vilde det undre mig, at Efterkommere af Michel Angelos, Lionardo da Vincis og Rafael fra Urbinos Race kunde være tilfredse med at leve i et saa hæsligt Hus som det der!" og med en affejende Haandbevægelse pegede han paa en taarnhøj Lejekaserne, som megen Dekoration havde gjort endnu grimmere. „Det er ikke en Gang i malerisk Forfald. Hele Egnen er i bedre Stand, end jeg havde ventet."

„Se paa det Hus bag ved Dem," svarede hans Ledsager.

Huset bag ved dem var et af de ældste i Gaden. Balkonerne var lige saa overfyldte der som paa de andre Huse, og hvert Vindue viste, at det var beboet. Alligevel syntes Huset som en Helhed at være forsømt.

„Det Hus ser ud, som det havde slidte

Albuer og Knæ," indrømmede De Ruyter. „Det ser ud som en Landstryger, ikke sandt?"

„Det ser ikke videre renligt ud," sagde Suydam, „og Baghuset er endnu værre. Det er der, vi skal ind, hvis De har Lyst."

„Hvis vi skal finde local Colorit noget Sted," svarede de Ruyter, „tror jeg, vi kan finde det der."

„Denne Vej," sagde Suydam og dykkede ned i en overbygget Smøge, som gik under Huset og førte ind i en lille Gaard, der var brolagt med ujævne Fliser og lukket inde mellem de omstaaende Huse. Selv paa denne solklare Morgen var der en klam Kølighed i Luften, og der var Fugtpletter her og der paa Fliserne. „Den ny Byggelov tillader ikke den Slags Bagbygninger," forklarede Suydam. „Men der er Tusinder af dem her i Byen, byggede før Lovens Tid. Det er muligvis bedst at begynde med Kælderen."

I et Hjørne af Gaarden førte et halvt Dusin Trin ned til Baghusets Kælder. Fulgt af Novellisten gik den unge Mand fra Universitets-Kolonien ned ad disse Trin og ind i det mørke Lukaf, som optog omtrent Halvdelen af Rummet under Baghuset.

Luften i dette Rum var saa forfærdelig, at de Ruyter holdt Vejret et Øjeblik. Rummet

var ikke mere end tolv Fod i Kvadrat; dets Vægge ukalkede, saa man saa de ujævne Sten; dets Gulv var stampet Ler og haardt, undtagen hvor Dryp fra Øltønder havde fugtet det; Loftsbjælkerne saa ud til at være raadne. I den fugtige Hede i dette Rum sad ti eller tolv Mænd og Drenge paa gamle Stole og sønderbrudte Kasser og røg og spillede Kort; Belysningen var en enkelt osende og lugtende Petroleumslampe; de drak Øl, Bærmen af gamle Tønder, som de samlede op i Tindaaser.

Beboerne af Kælderen saa op, da Suydam og de Ruyter kom ind, og genoptog deres tidligere Beskæftigelse uden at bryde sig om Gæsterne.

Den Mand, som sad nærmest ved Døren, var en kæmpemæssig Fyr paa et halvt hundrede Aar med graat, tætstudset Haar. Han sad og spillede Kort. I sit Læderbælte havde han en Kniv.

„God Morgen, Giacomo," sagde Suydam til det graahaarede Dyr. „Det er længe siden, jeg har hørt noget om dem. Naar kom De tilbage fra Øen?"

„Sidste Uge," var det korte Svar.

„Og hvor er Deres Kone nu?" spurgte Suydam.

„Hun arbejder," svarede Giacomo.

Suydam fortsatte ikke Samtalen. Da han

antog, at Novellisten havde set tilstrækkeligt, vendte han om og gik op igen ad de faldefærdige Trin, fulgt af sin Ven.

„Uf!" sagde de Ruyter og trak Vejret dybt, da de igen stod i den snævre Gaard. „Jeg kan ikke indse, hvordan de kan indaande den Luft og leve."

„De leve ikke," svarede Suydam — „i alt Fald de svagere blive hurtigt skubbede til Væggen og dø, og kun de sejgere Eksemplarer, som De saa, blive tilbage. Nu vil vi gaa oven paa, hvis De har Lyst."

„Jeg er parat," sagde de Ruyter. „Det er netop, hvad jeg ønskede at se."

Midt paa Baghuset var der en Indgang. Døren var af Hængslerne. Lige inden for var Trappen med sønderbrudt Rækværk, og mange Trin raadne og farlige. Der var halvmørkt, da de gik op, og en ram Stank af raadden Fisk forfulgte dem.

Oven for Trappen var der en Dør paa hver Side. Suydam bankede først paa den ene og saa paa den anden, og prøvede paa at aabne dem; men de var lukkede, og der kom intet Svar paa hans gentagne Hamren.

„Sig mig," sagde Novellisten, da de gik op til næste Etage, „holde de Mennesker af, at vi saadan trænger os ind paa dem?"

„Ikke alle," svarede Suydam hurtigt, „og jeg søger naturligvis aldrig at være paatrængende. Men de fleste af dem bryde sig ikke om det. De fleste af dem have ingen Følelse af et Hjem. De fleste af dem véd ikke, hvad Privatliv er. Hvor kunne de det?"

„Det er sandt," svarede Novellisten, „hvor kunne de?"

„Her er et Eksempel paa, hvad jeg mener," sagde den unge Mand fra Kolonien, da de kom til den næste Etage.

Døren, som førte ind til Værelset paa højre Side, stod aaben. Værelset var maaske ti Fod i Kvadrat; der var to Senge derinde. Paa den ene Seng sad en Mand med Benene over Kors og syede; han saa lige op et Øjeblik, da de to Fremmede stod i Døren, saa gik han videre med sit Arbejde. Paa den anden Seng laa to halvnøgne Børn og sov; den ene var en Dreng paa tre, den anden en Pige paa næsten to Aar. Paa Kanten af denne Seng sad en lang, syttenaars Dreng, som ogsaa syede. I den snævre Gang mellem de to Senge stod to Symaskiner; ved den ene arbejdede en Pige paa femten eller maaske seksten Aar; hun var et magert, lavstammet Barn med runde Skuldre. Ved den anden Maskine arbejdede Moderen til alle disse Børn,

en stærkt bygget Kvinde paa en fyrretyve Aar med det noble Hoved, man saa ofte ser hos Trasteverinerinderne. Hun kendte Suydam og smilede.

„God Morgen," sagde hun.

„God Morgen," svarede Suydam. „Jeg er ved at vise en af mine Venner Huset. I lader til at have det lidt knebent med Pladsen her."

„Ikke knebent nu," svarede hun. „Kun en Logerende nu," og hun pegede paa Manden, som sad med Benene over Kors paa Sengen. „Sidste Uge to."

„Hvor er Deres Mand?" spurgte den unge Mand.

„Aa, han har faaet sig en anden Tøs," svarede hun med en vag Gestus, som aabenbart betød Misbilligelse.

Suydam og de Ruyter gik en Etage højere op og saa ind i de Værelser, som var aabne. Suydam kendte de fleste af Beboerne, og de lod til at være glade ved at se ham. De betragtede ham aabenbart som en Ven.

I den øverste Etage under Trappen, som førte op til Taget, var der et Hul, som var knap syv Fod bredt og otte Fod langt. Lille, som det var, saa var dette Værelse bedre møbleret end de fleste andre, De Ruyter havde set; det udviste aabenbare Forsøg paa at danne et Hjem. Der var Olietryk i skrigende Farver

paa Væggen, paa Sengen laa et broget Tæppe. Den eneste Beboer var en høj, mørk Italiener med lynende Øjne. Han stod og kogte Makaroni med Ost over en Olielampe. Hans Dør var paa Klem.

„God Morgen, Pietro," sagde Suydam venligt.

Pietro adlød sin første Indskydelse og lukkede Døren hurtigt. Saa skiftede han Sind, for han aabnede den igen og kiggede mistænksomt ud. Da han genkendte Suydam, var han ved at aabne den paa vid Gab, indtil han fik Øje paa De Ruyter. Han tøvede et Øjeblik saa tog han Haanden fra Dørgrebet og gav sig i Lag med sin Kogning.

„Jeg er ved at vise min Ven Huset," forklarede Suydam. Italieneren sagde intet. Hans Kogning optog aabenbart hele hans Opmærksomhed; men han gav De Ruyter et spørgende Blik.

Suydam vendte sig til Novellisten. „Det er Pietro Baretti," sagde han, „han er en af de bedste Mosaiklæggere i Amerika. Han er fra Napoli; det er derfor, han koger Makaroni saa udmærket, antager jeg."

„Jeg har skam ikke set Makaroni kogt paa den Maade, siden jeg sidst var i Napoli," bemærkede Novellisten for at sige noget, han vidste ikke rigtig, hvordan han skulde forklare Italienerens Opførsel.

„Er Deres Kone ikke hjemme?“ spurgte Suydam.

„Nej,“ svarede Italieneren kort.

„Hvor er hun?“ vedblev den unge Mand.

„Hun mort,“ svarede Baretti.

„Død?“ udbrød Suydam. „Det var da sørgeligt; naar døde hun?“

„Ti Dage,“ svarede Italieneren.

Da Suydam og De Ruyter havde endt deres Visit og forsigtigt gik ned ad Trappen, spurgte den unge Mand fra Universitets Kolonien Forfatteren, om han havde set noget interessant.

„Vist saa,“ var Svaret, „jeg har faaet Masser af Colorit; netop hvad jeg ønskede. Og den Italiener, hvis Kone var mort, han er Stof, det er jeg vis paa.“

„Stof?“ spurgte Suydam.

„Jeg mener, jeg kan bruge ham i en af mine Skitser til Metropolis,“ forklarede Novellisten. „Jeg gad vide, hvordan hans Kone saa ud.“

„Hun var en nydelig Pige, sorthaaret, mørkøjet, med et livligt Smil,“ sagde Suydam. „Han var umaadelig jaloux. Man sagde, de plejede at skændes frygteligt.“

„Jeg vilde ikke synes om at have den Mand til min Fjende,“ erklærede De Ruyter,

da de gik gennem Smøgen og kom ud paa Gaden. „Han havde et Øje som en Glas-Stilet."

Novellisten og den unge Mand fra Universitets Kolonien gik op ad Gaden sammen. Da de kom til en Politistation, kendelig paa sine grønne Lamper, kom tre Betjente ud og gik ned ad Gaden.

Da Betjentene mødte de to Venner, standsede en af dem og tiltalte Suydam.

„Mr. Suydam," sagde han. „I unge Herrer fra Kolonien ved undertiden, hvad der gaar for sig, bedre end vi. Har De set Pietro Baretti nylig — ham, de kalder italienske Peter?"

„Jeg saa ham for ikke mere end ti Minutter siden — i hans eget Værelse," svarede Suydam.

„Alt i Orden, Kammerater," raabte Betjenten, „han er der."

„Er De efter ham?" spurgte Suydam.

„Er vi?" svarede Betjenten hurtigt. „Vi skal arrestere ham."

„Hvad har han gjort?" spurgte De Ruyter.

„Aa, han har gjort nok," svarede Betjenten, „han myrdede sin Kone sidste Uge, det er, hvad han har gjort."

Suydam saa paa De Ruyter.

„Ja," sagde De Ruyter, „det fuldender Billedet. Nu kan jeg faa et godt mot de la fin."

BRANDER MATTHEWS

—

FØR DAGGRY

—

EN MANHATTAN VIGNET

Hun boede paa Hjørnet af Gaden i et lille Træhus, som stod og krøb sammen i Skyggen af to taarnhøje Bygninger. I den Del af Byen, en halv Mil Øst for Bowery og en halv Mil Syd for Tompkins Square, kan man endnu finde et Par skrøbelige Huse af den Slags, hvis Arkitektur er lige saa uregelmæssig, sammenknebet og vanskøttet som deres Befolkning. Blandt de gamle Beboelseshuse, byggede for en enkelt Familie og nu med Vold indrettede til at rumme otte eller ti — mellem de høje Kaserner, saa store og grimme — kan man her og der finde Træhuse, byggede, før Byen begyndte at udvide sig, et halvt Hundred Aar gamle, slidte og lurvede og unødvendigt skamfulde ved Siden af den første den bedste Nybygning, som ikke er bedre end de. Med deres spidse, stenlagte Tage er de

halvt rørende Levninger fra en Tid, da New York endnu huskede, at den havde været New Amsterdam, og endnu ikke byggede sine Huse som Efterligning af Babelstaarnets polyglotte Højhed. Det var i et af disse smaa Huse med hvidmalede Bræddevægge, askegraa i det blege Maaneskin, at Maggie O'Donnel laa i dyb Søvn, da Klokken i et fjærnt Kirketaarn ringede tre paa Morgenen af den Dag, som vilde blive 4de Juli.

Hun laa og sov i det største af de to smaa Værelser over Beværtningen. I den Del af Byen er der Beværtninger paa næsten hvert Hjørne og undertiden to og tre ved Siden af hinanden. Skiltene over Dørene paa de fleste af disse Beværtninger og over Dørene paa Urteboderne og Bagerierne og de andre Butiker bære sære, fremmede Navne. Det tyske Kvarter af Byen er ikke langt borte, ej heller det italienske eller det kinesiske, men her i Nabolaget er Husene for det meste fulde af Polakker og som oftest af Jøder, flittige, lærenemme og sparsommelige Folk. Ikke før Midnat var Symaskinernes Surren standset i Husene paa de tre andre Hjørner. Skiltet over Døren paa Beværtningen, over hvilken Maggie laa trygt og sov, bar et irsk Navn, hendes Mands Navn, Terence O'Donnel. Men de be-

skedne Brædder, som bar hans Navn, vare stillede i Skygge af de store Skilte, som flankerede dem og fyldte en god Del af Muren. De averterede: „Mc. Gown's Pass Bryghus, Kelly & Co."

Disse Bryggerskilte vare saa store, at de fik det lille Hus til at se endnu mindre ud, end det var — og det var ikke mere end tyve Fod i Kvadrat. Indgangen til Beværtningen var naturligvis lige paa Hjørnet for at fange Søgningen. Til den ene Gade var der to Vinduer, til den anden et Vindu og en Dør, over hvilken stod „Familje-Indgang". Denne Dør førte ind til en lille Entré, hvorfra man kunde gaa lige ind i Beværtningen, og hvorfra ligeledes den snævre Trappe gik op, som førte til Terence O'Donnels og Maggies, hans Kones, Privatlejlighed. Beværtningen fyldte hele Stueetagen undtagen det Rum, som var optaget af Entreen og Trappen. Et enkelt Gasblus brændte svagt over Skænken, lige siden Terry havde lukket Beværtningen kort efter Midnat. Skænken krummede sig tværs over Beværtningen, og bag den dækkede Buffeten med sine slebne Spejle de to indre Vægge. Buffeten skinnede med Glas, som vare byggede oven paa hinanden i Trekanter, og paa Toppen af hver Pyramide laa en gul Citron. Ølpum-

perne vare anbragte midt paa under Skænken; paa den ene Side var det lille Jærnpengeskab, hvori Terry gemte sine Penge, paa den anden Side, paa Væggen lige bag ved Døren, som førte ud til Familje-Indgangen, hang en Telefon.

Ovenpaa var der to smaa Værelser og et Skab eller to i Væggen. Det mindste af de to Værelser havde Maggie indrettet til Køkken og Spisestue. Det største — Hjørneværelset — var deres Sovekammer, og her laa Maggie og sov. Natten var varm og lummer, og skønt Vinduerne vare aabne, hang de smaa, hvide Gardiner slatne og ubevægelige. Dagen forud havde været varm og uden en Sky, saa Murstensbygningerne paa de tre andre Hjørner havde suget Varme ind i femten Timer og udstraalet den lige, siden Solen gik ned. Kvælende, som det var, sov Maggie O'Donnel tungt. Det var efter Midnat, da Terry kyssede hende ved Døren, og hun havde sovet i tre Timer. Der var allerede svage Spor af den kommende Dag, for her i New York staar Solen tidligt op 4de Juli — Klokken halv fem. En Brise begyndte at blæse dovent op fra Østfloden og fik Gardinerne til at vifte svagt. Maggie vendte sig urolig, strakte Haanden ud og sagde: „Terry."

Pludselig var hun lysvaagen. Et Øjeblik

saa hun dumt paa den tomme Plads ved Siden af sig, saa huskede hun, at Terry vilde blive borte hele Natten. Han havde fuldt op at gøre paa Damperen og Færgerne med at blive færdig til Skovturen. Hun vendte sig igen; men Søvnen havde forladt hende. Hun laa rolig i Sengen og lyttede; hun hørte kun en Bryggervogns tunge Rumlen i næste Gade og en Sunddampers tøvende Tuden. Saa hørte hun langt borte tre eller fire Revolverskud, og hun vidste, at en eller anden ung Fyr var tidligt oppe og allerede havde begyndt at fejre 4de Juli paa Taget af Huset, hvor han boede.

Hun prøvede paa at falde i Søvn igen; men Anstrængelsen var haabløs. Hun var lysvaagen, og hun vidste, at der var liden Udsigt til, at hun kunde falde i Søvn igen. Mere end en Gang var hun vaagnet som nu midt om Natten, en Time eller to før Daggry, og saa maatte hun ligge der i Sengen og lytte til Terrys regelmæssige Aandedræt. Nu laa hun der alene og tænkte paa Terry, taknemlig for hans Godhed imod hende og lykkelig ved hans Kærlighed. Hun laa der og tænkte paa, hvor hun vilde have været, om ikke Terry havde haft Medlidenhed med hende.

Saa paa en Gang rejste hun sig op i Sengen og holdt Vejret og lyttede. Et Øje-

blik troede hun, at hun hørte en Lyd i Beværtningen neden under. Hun var ikke en Smule nervøs, men hun ønskede, at Terry ikke havde saa mange Penge i Skabet, og dette var den første Gang, han havde været borte fra hende siden deres Bryllup for næsten to Aar siden. Hun anstrængte sine Øren, men Lyden blev ikke gentaget. Hun sank tilbage paa Puden igen vis paa, at det bare var en Rotte, som var sprunget ned fra Skænken, hvor den havde været oppe for at stjæle Ostekrummer. Der var mange Rotter i Kælderen, og undertiden dristede de sig endogsaa op i Soveværelset og Køkkenet ved Siden af.

Der var en Tid, da det vilde have krævet en stærk Støj at vække den Pige, som nu var Terence O'Donnels Kone, op af en dyb Søvn. Efter at hendes Moder var død, da Maggie ikke var fem Aar gammel, flyttede hendes Fader ind i en af de værste Lejekaserner i Byen, en faldefærdig gammel Rønne, lige paa Udkanten af Helvedes Køkken, og der var aldrig Ro der, Dag eller Nat, i Huset eller paa Gaden. Der var altid Spektakel af en eller anden Slags paa hvilken som helst Tid af Døgnet; og hvis Eder og Slagsmaal kunde holde en Pige vaagen, vilde hun aldrig have faaet nogen Søvn der. Men Maggie kunde ikke mindes, at hun havde

været et aarvaagent Barn, tværtimod, hun huskede, at hun kunde sove til enhver Tid og overalt. Varme Sommeraftener, naar hendes Fader kom fuld hjem, stjal hun sig bort og krøb op paa Taget, hvor hun kunde ligge og sove saa sundt, som var hun i deres eneste Værelse.

Selv da plejede hendes Fader ofte at drikke sig fuld, altid Lørdag Aften og tidt en Gang eller to midt i Ugen. Og naar han havde for meget, var han altid ond. Hvis han fandt hende hjemme, bankede han hende. Hun mindedes tydeligt den første Gang, hendes Fader slog hende i Gulvet, men Ederne, som ledsagede Slaget, havde hun glemt. Han havde ikke slaaet hende i Gulvet saa ofte, men han havde bandet hende hver en Dag af hendes Liv. Eder var de første Ord, som hendes Barneøren havde lært at skelne.

Hendes Fader holdt op med at drikke en hel Maaned, efter at han havde giftet sig for anden Gang. De flyttede bort fra Helvedes Køkken til et bedre Hus i Nærheden af Østfloden. Alt gik godt for en Stund, og hendes Stedmoder var god imod hende. Men saa begyndte hendes Fader igen paa sin gamle Vis, og snart viste det sig, at hans ny Kone ikke var bedre. Naar Drikken var i dem, sloges de med hin-

anden og skiftedes til at banke Maggie, hvis hun ikke skyndte sig at undslippe. Det var, da hendes Fader en Aften rettede et Slag efter Maggie, at han faldt forover og ned ad den stejle Trappe; han var død, da de løftede ham op, Naboerne bar ham op til Værelset, hvor hans Hustru laa i en drukken Dvale.

Den Gang var Maggie næsten Fjorten. Hun blev ved at leve med sin Stedmoder, som fik en Plads til hende i en Æske-Fabrik. De første Arbejdsdage var de lykkeligste Dage af Maggies Barndom. Hun huskede den Glæde, hun følte over at være i Stand til at tjene Penge; det gav hende en Følelse af at være sin egen Herre, af at være i Stand til at staa paa egne Ben. Og hun fandt Veninder mellem de andre Pigebørn. En af dem, Sadie Mc. Dermott, havde en Broder Jim, som plejede at møde op Lørdag Aften og tigge sin Søster om Penge. Jim hørte til en Bande, og han arbejdede aldrig, naar han kunde slippe for det. Han havde ikke noget Haandværk. Maggie huskede den Lørdag Aften, da hun og Sadie gik hjem sammen, og da Jim blev vred, fordi hans Søster ikke vilde dele sin Løn med ham. Han snappede hendes Pengepung og stak i Løb. Da Maggie med en Ed bebrejdede ham det og greb ham i Armen, stødte han saa vold-

somt til hende, at hun faldt og slog Hovedet mod en Lygtepæl saa haardt, at hun besvimede.

Som Maggie laa i sin Seng den fjerde Juli Morgen, medens hele hendes forbigangne Liv oprulledes for hende som et Panorama, vidste hun, at Arret paa Siden af hendes Hoved ikke var det værste Saar, Jim Mc. Dermott havde givet hende. Som hun saa tilbage, undrede det hende, at hun nogen Sinde kunde have været Ven med ham; at hun havde ladet ham løbe efter sig; at hun havde givet ham Lov til at gøre Kur til sig. Det var for Jim Mc. Dermotts Skyld, at hun blev uenig med sin Stedmoder. Jim, som havde stjaalet fem Dollars fra en fuld Mand, havde inviteret Maggie til en Skovtur, og Stedmoderen, som den Aften var lidt mere fuld end vanligt, havde sagt, at hvis Maggie gik med ham, saa vilde hun ikke mere have noget med hende at gøre. Maggie var ikke vant til at lade sig true, og hun sagde til Jim, at hun vilde gaa med ham næste Morgen. Stedmoderen bandede hende og sagde, at hun var en utaknemlig Tøs; og da Maggie sent næste Nat kom hjem med ham fra Skovturen og kom til Døren til det Værelse, hvor hun og Stedmoderen boede, fandt de den lukket og alle Maggies Ejendele

bundet sammen i en Byldt og med Haan efterladte paa Trappegangen.

Det havde ikke taget Jim længe at overtale Maggie til at gaa hjem med ham, og siden havde hun ikke set sin Stedmoder. En Uge senere, men ikke førend han og Maggie var blevet uenige, blev Jim arresteret for at have udplyndret den fulde Mand; han blev sendt til Øen. Siden Skovturen var Maggie ikke gaaet tilbage til Fabriken. Jim havde en Aften taget hende med sig til en Danse-Salon, og her gik hun uden ham, da hun var alene i Verden. Der havde hun mødt Terry en Maaned senere. Da hun først saa Terry, var Morgu'en det eneste, som stod tydeligt for hende; hun var paa Vejen til den, og hun gik der hen imod med raske Skridt, og hun vidste det. Skønt Vinteren endnu ikke var kommet, havde hun allerede en Hoste, som pinte hende Dag og Nat.

Og som hun laa der i sin magelige Seng og tænkte paa den isnende Morgue, hvorfra Terry havde frelst hende, lukkede hun Øjnene for at holde det frygtelige Billede ude, og hun knyttede sine Hænder over Panden. Saa smilede hun, da hun mindedes, hvordan Terry havde banket Jim, som blev løsladt fra Øen paa en eller anden Maade, før hans Tid var forbi. Jim sagde, at han havde Indflydelse ved

Politiet, og han kom og prøvede paa at presse Penge af hende og truede med at faa hende arresteret. Saa var det, at Terry sloges med ham og kløede ham. Terry havde en Dag fri, for hans Principal holdt lukket om Søndagen; paa den Tid stod Terry bag Skænken i en fin Cafe i Nærheden af Gramercy Park.

Da Terry bankede Jim, var det ikke den første Gang, han var god imod hende. Og det blev heller ikke den sidste. Et Par Uger efter tog han hende bort fra Dansesalonen, og saa snart han kunde faa en Dag fri, giftede han sig med hende. De gik ned til Raadhuset, og Dommeren viede dem. Dommeren kendte Terry, og da han havde kysset Bruden, gratulerede han Terry og sagde, at den nygifte Mand var en lykkelig Mand, og at han havde faaet sig en god Kone.

En god Kone, vidste Maggie, at hun havde været, og hun var vis paa, at hun bragte Terry Lykke. Da den Mand, som bestyrede Huset, kom i Forlegenhed og maatte flygte fra Byen, gav Ejeren Bestyrelsen til Terry og lod Maggie føre Hus i de smaa Værelser over Beværtningen; og da Ejeren pludseligt døde, vidste hans Enke, at Terry var honnet, og solgte Forretningen til ham paa Afbetaling og paa rimelige Vilkaar. Det var nu halvandet Aar siden, og

alle Afdragene vare betalte undtagen det sidste, som ikke var forfaldent før om en Uge, skønt Pengene laa parate i Pengeskabet nedenunder. Og det gik Terry godt, han var populær; hans Venner vilde gaa en og to Gader ud af deres Vej for at faa en Drik i hans Forretning; og han havde lige havt en Chance til at gaa ind i en Skovturs-Spekulation. Han vilde sikkert tjene Penge; og i to eller tre Aar kunde de maaske blive i Stand til at afbetale Prioriteten paa Inventariet. Saa vilde de blive rige; og maaske Terry kunde blive Politiker.

Pludselig blev Strømmen af Maggies Tanker stoppet. Fra Etagen nedenunder kom Lyde, forvirrede og halvkvalte, men ikke til at tage Fejl af. Maggie lyttede uden at røre sig; saa smuttede hun hurtigt ud af Sengen. Hun vidste, at der var nogen i Beværtningen neden under; og paa den Tid af Natten kunde ingen være der for noget godt. Hvem det saa var, var han der for at stjæle. Maaske det var en af Bøllerne i Nabolaget, som vidste, at Terry var ude.

Hun havde intet Vaaben af nogen som helst Slags, men hun var ikke Spor af bange. Hun gik forsigtigt til Nedgangen og krøb lydløst ned ad Trappen uden at give sig Tid til at tage Strømper paa. Lydene i Beværtningen

blev ved, de var faa og svage, men Maggie kunde tolke dem tydeligt nok; de fortalte hende, at en Mand, som paa en eller anden Maade havde sneget sig ind i Huset, nu var bag ved Skænken. Han prøvede rimeligvis paa at stjæle Smaapengene i Pengeskuffen; hun var glad ved, at Terry havde lukket alle Pengene ind i Pengeskabet, lige før han gik. Da Maggie sagte var kommet ned ad Trappen og stod i den lille Entre med Døren foran sig paa Klem, følte hun en let Træk og vidste, at Fyren var krøbet ind ad et Vindue og havde ladet det staa aabent. Alligevel kunde det ikke nytte hende at raabe om Hjælp. De eneste Mennesker, hendes Stemme kunde naa, var de fattige Polakker, som var for fejge til at komme hende til Undsætning, selv om de saa hende overfaldet midt paa Dagen; de var fejge Kujoner alle sammen, og hun kunde ikke haabe paa nogen Hjælp fra dem, som hun kunde, hvis de havde været hvide Mænd. Politibetjenten kunde muligvis være i Hørevidde, men han havde en lang Ronde, og der var ringe Udsigt til, at han var i Nærheden.

Hendes Hoved var klart, og hun tænkte hurtigt. Hvad hun kunde gøre, det aller eneste, var at bruge Telefonen til at hidkalde Hjælp. Instrumentet var ikke to Fod fra hende, som

hun stod der i Gangen, men det var paa den anden Side af Døren ved Enden af Skænken og derfor synligt for hvem, der var i Beværtningen. Og det vilde ikke være muligt at ringe paa Centralstationen og kalde paa Hjælp uden at blive hørt af Røveren.

Da Maggie indsaa, hvad der var at gøre, betænkte hun sig ikke et Øjeblik, hun skubbede sagte Døren op og krøb stille ind i Beværtningen. Da det svage Lys fra det enkelte Blus over Skænken faldt paa hende, var hun næsten køn med Glorien af sit rødlige Haar og med sit faste unge Legeme draperet i den grove, hvide Natkjole. Hun saa sig omkring; i første Øjeblik saa hun ikke nogen. Vinduet lige overfor hende var aabent, men Manden, som var brudt ind, var ikke til at se.

Da hun kiggede omkring, hørte hun en skrabende, skærende Lyd, og nu saa hun en Mands Hoved, som lige kom til Syne over Skænken, der skjulte hans Krop. Hun vidste nu, at Tyven var i Færd med at prøve paa at bryde ind i Jernskabet, hvor Terrys Penge laa.

Maggie lod Døren staa aaben efter sig, tog de to Skridt, som bragte hende til Telefonen, og drejede Haandtaget hurtigt. Saa drejede hun sig brat omkring for at se, hvad Manden vilde gøre.

Det første, han gjorde, var at dukke Hovedet pludseligt under Skænken, saa at han forsvandt fuldstændigt. Saa rejste han langsomt Hovedet op over Kanten af Skænken, og Maggie fandt, at hun stirrede ind i Jim Mc. Dermotts usikre Øjne.

„Hallo, Maggie!" sagde han, idet han rejste sig op, „er det Dig?"

Hun saa, at han havde en Revolver i den højre Haand. Men hun strakte Haanden op igen og gentog Telefon-Signalet.

„Stop det!" raabte han og løftede Revolveren. „Prøv paa at sladre, og jeg skyder — forstaar Du?"

„Hvor har Du stjaalet den Revolver, Jim Mc. Dermott?" var hele hendes Svar.

„Det rager ikke Dig, hvor jeg fik den," svarede han. „Den er her, og den er parat for Dig. Og jeg forstaar at bruge den, glem ikke det! Lad den Telefon være, eller Du skal se, hvor hurtigt jeg kan skyde, hører Du?"

Hun svarede ikke. Hun ventede paa, at Central-Stationen skulde besvare hendes Kald. Hun saa Jim Mc. Dermott lige ind i Øjnene, og det var ham, som var forlegen, ikke hende.

Saa ringede Klokken paa Telefonen, og hun vendte sig om og talte ind i Instrumentet, klart og tydeligt, men paa samme Tid uden at

skynde sig. „Nummer enogtredive, Chatham Street. Der er en Røver her. Det er Jim Mc. Dermott. Send Politi hurtigt."

Det var hendes Budskab. Saa drejede hun sig brat omkring og raabte: „Skyd nu og til Helvede med Dig!"

Han tog hende paa Ordet og fyrede. Kuglen borede et Hul i Telefonkassen.

Maggie lo drillende og smuttede hurtigt ud ad Døren, men ikke hurtigt nok til at undgaa den anden Kugle.

Fem Minutter efter, da Politiet kom, lige som Dagen begyndte at gry, fandt de Jim Mc. Dermott flygtet, Vinduet aabent, Pengeskabet ubeskadiget og Maggie O. Donnell, som laa i Entreen ved Foden af Trappen med sin Natkjole farvet af Blod fra et Kødsaar i Armen.

MARY L. WILKINS

—

SØSTER LIDDY

Der var ingen Træer i Nærheden af Fattighuset; det stod paa sin bare, sandede Lod, og hverken Løv eller Blade kastede Skygge paa dets Vægge. Lige som de Folk, det husede, syntes det at være ude i det skærende Dagslys uden nogen som helst lille, venlig Skygge mellem det og Nysgerrighedens sløve, følelsesløse Stirren. Fattighuset stod paa høj Grund, saa at man kunde se det paa lang Afstand. Det var en ny Bygning med Kvisttag og pænt malet. Landsbyen var stolt af det; ingen anden By, nær eller fjærn, havde saadan en Bygning for sine fattige. Det var saa fint og kostbart, at Landsbyen ikke havde Raad til en særskilt Anstalt for de sindssvage Fattiglemmer, saa de levede sammen med de almindelige Fattiglemmer; der var kun en udpolstret Celle, hvis de blev for voldsomme.

Omkring Fattighuset laa Bylodderne. Om Sommeren var de grønne med Majs og Kartofler; nu saa man kun hæslige Plovfurer, som skraanede ned over den ujævne Grund, og gule Stubbe. Paa den anden Side af Marken, vest for Fattiggaarden, var der en lille Lund af Elme og Ege og vilde Æbletræer. Alle de gule Blade vare faldne af Elmene og Æbletræerne, men de brune Blade hang endnu paa Egene.

Polly Moss stod ved det vestre Vindue i Kvindernes Dagligværelse og stirrede ud paa Træerne. „Det er mærkværdigt, saa længe de Egeblade blive siddende, efter at de andre ere faldne af," bemærkede hun.

En høj, gammel Kone, som sad ved Siden af Kakkelovnen, drejede pludseligt Hovedet. Hun havde sælsomt klare Øjne og et sardonisk Smil omkring Munden. „Det er en Sædvane, de plejer at have," sagde hun overlegent. „Jeg tror ikke, der er noget mærkeligt ved det. Naar Egebladene falde af, og de andre blive siddende, saa kan Du begynde at vente paa Verdens Ende; det vil blive et af Tegnene."

„Altid saa lurer hun paa Verdens Ende," brummede en anden gammel Kone med dyb Stemme. „Jeg er ved at blive syg af det. Det er snart nok til at gøre en anden en tosset at høre paa det hele Tiden." Hun sad og

sømmede et grovt Stykke Tøj paa den anden Side af Kakkelovnen. Hun var kort og rund og sad tungt, som om hun var fuld af Blyhagl.

Den høje, gamle Kone lagde ikke længere Mærke til noget. Hun sad stiv og stram med sine klare Øjne rettede paa det øverste af Dørkarmen, hendes sardoniske Smil blev dybere.

Den korpulente gamle Kone gav hende et ondt Blik; saa syede hun løs med større Iver. Nu og da mumlede hun noget med sin dybe Stemme.

Foruden hende var der tre andre gamle Koner i Værelset. — Polly Moss, den høje Kone og en køn, gammel Kone med hvid Kappe og sort Kjole. Der var ogsaa et ungt Fruentimmer; hun sad i en Gyngestol og lænede Hovedet tilbage. Hun var køn, men hendes Mund var altid halvaaben, og der var uhyggelige hvide Streger omkring den og Næseborene. Hun talte aldrig. Hendes kønne Haar var pjusket, og hendes Liv stod aabent i Halsen. Hun havde været ude at tjene paa en stor Bondegaard og havde overanstrængt sig. Hun havde ingen Venner eller Slægtninge at ty til; saa var hun kommet til Fattiggaarden for at hvile og prøve paa at komme sig. Hun havde intet andet Tilflugtssted end Fattiggaarden eller

Hospitalet, og hun havde en frygtelig Rædsel for et Hospital. Gyselige Syner rejste sig i hendes uvidende, barnagtige Indbildning, naar hun tænkte paa det. Hun havde en Kæreste, men han havde ikke besøgt hende, siden hun kom til Fattiggaarden for seks Uger siden; hun græd næsten hele Tiden over det og over sin fysiske Elendighed.

Polly Moss blev staaende ved Vinduet, til en lille Dreng kom travende ind i Stuen; han satte sine smaa Fødder i Gulvet med en klaprende Lyd. Han gik hen til Polly og trak hende i Kjolen. Hun saa paa ham. „Hvad er det saa, Tommy?"

„Kom uden for og leg 'kjul med mig, Polly."

Tommy var en firskaaren lille Dreng. Han havde et Bomuldsforklæde paa, som hang ned til hans Hæle bagpaa og forpaa viste hans smaa Bomuldsbukser. Hans runde Ansigt var sødt og indtagende uskyldigt.

Polly lagde Armene om Halsen paa ham og knugede ham. „Tommy er sød," sagde hun, „kan han ikke give stakkels Polly et Kys?"

Tommy spidsede Munden. „Kom uden for og leg 'kjul med mig," sagde han og aandede Ordene ud med Kysset.

„Men se ud af Vinduet. Kan han ikke se, at det regner? Hvad?"

Drengen rystede stædigt paa Hovedet, skønt han saa lige paa Vinduet, som tydeligt nok viste, at det øsede ned over Markerne. „Kom uden for og leg 'kjul med mig, Polly."

„Hør nu efter, hvad Polly siger, Tommy. Ved han ikke, at han ikke kan gaa uden for, naar det regner saadan. Han vilde blive øsende vaad, og Polly med. Men jeg vil sige Dig, hvad Polly og Tommy kan gøre. Vi vil gaa ud i Gangen og trille Bold. Skynd sig, Tommy, og find Bolden."

Tommy hujede og klaprede ud af Værelset; han var let at lede. Polly fulgte efter ham. Hun haltede, saa det rykkede i hende, og var saa krumbøjet, at hun ikke var meget højere end Tommy, det saa ud, som om hendes lille, trekantede Ansigt sad midt paa hendes flade Bryst.

„Hun er det grimmeste Uhyre," brummede den tykke, gamle Kone, da Polly var ude af Værelset; „hun ligner mere en gammel Kat, som maa tjene for Føden, end et Menneske. Man kan næsten blive syg af at se paa hende." Hendes dybe Toner var langtrækkende; Polly, som stod ude i Gangen og ventede paa Tommy, hørte hvert Ord.

„Hun er et gyseligt Kretur at se paa," indrømmede den kønne, gamle Kone. Som hun talte, spidsede hun sin lille røde Mund fint og rettede sig med en gentil Mine. Den tykke, gamle Kone saa foragteligt paa hende. „Lige meget derom, et glat Ansigt betyder ikke meget," sagde hun, „naar Folk ikke har Forstand nok til at veje det op med. Jeg vilde hellere vide en lille Smule end have et Dukkefjæs."

„Det forekommer mig, at hun er omtrent det grimmeste Kretur, jeg nogen Sinde har set," gentog den kønne, gamle Kone, helt ubevæget. Bemærkninger om hendes Forstand rørte hende aldrig den mindste Smule.

Den tykke, gamle Kone saa ud, som om hun var forbløffet. „Vil De lige vende Deres Hoved en lille Smule, Miss Handy," sagde hun lidt efter.

Den kønne gamle Kone drejede Hovedet lydigt. „Hvad er det?" spurgte hun selvbehageligt.

„Drej Hovedet en lille Smule mere. Ja, er det da ikke morsomt, at jeg aldrig har set det før? Deres Næse er en lille, bitte Smule skæv — ikke sandt Miss Handy?"

Mrs. Handys Ansigt blev blodrødt — selv hendes smaa Øren og hendes spinkle, gamle Hals blev røde, hendes blaa Øjne saa ud som

en vred Fugls. „Skæv! Hm! Jeg skulde tro, at Folk med en Næse, som visse Folk har, helst ikke skulde tale for meget om andre Folks Næser. Der er ingen, som kan fortælle mig noget om min Næse; jeg kender den. Folk, som ikke vilde tørre deres Fødder paa andre Folk, end sige se to Gange paa dem, har beundret den. Min Næse er ikke skæv og har aldrig været skæv, og hvis nogen siger saa, saa er det, fordi de er ondskabsfulde, fordi de selv er saa forbandet grimme. Jeg skulde tro, jeg ved Besked." Hun trak Vejret og ventede paa en Ripost, men fik ingen. Den tykke, gamle Kone syede og klukkede indvendigt, den høje, gamle Kone sad stadigt og stirrede paa det øverste af Døren, og det unge Fruentimmer lænede sig tilbage med halvaaben Mund, og hendes sorte Øjne rullede.

Den kønne, gamle Kone begyndte igen at forsvare sin Næse; hun snakkede ivrigt og blev ved med at føle paa den. Tilsidst stod hun op og sejlede ud af Stuen med svingende Skørter.

Saa lo den tykke, gamle Kone. „Hun er gaaet ud at se paa sin Næse i Spejlet for at være vis paa, den ikke er skæv; om ikke det er en god Spøg!" udbrød hun henrykt.

Men hun fik intet Svar. Det unge Fruen-

timmer rørte sig aldrig, og den høje, gamle Kone bare sænkede Blikket fra Døren til Kakkelovnen, som hun saa misbilligende paa. „Jeg kalder den Djævelens Kakkelovn," bemærkede hun efter en Stund.

Den tykke, gamle Kone gryntede og syede videre. Hun havde nok af at snakke til saadanne Tilhørere. Man kunde høre Børnene huje ude i Gangen. „De forbandede Unger!" brummede hun.

Ude i Gangen spillede Polly Moss Bold med Børnene. Hun kunde aldrig fange Bolden, og hun kastede den med svage Ryk uden at sigte; hendes Ryg værkede, men hun var taalmodig, og hendes Ansigt var fuldt af enfoldige, barnlige Smil. Der var to Børn foruden Tommy — hans Søster og en lille Dreng.

Gangen var lang; Døre paa begge Sider gik ind til Fattiglemmernes Sovekamre. Pludseligt fløj en af Dørene op, og en lille Skikkelse skød ud. Hun løb ned ad Gangen i et kort Trav som et Barn. Hun havde kun et uldent Skørt og et Bomuldsliv paa; hun holdt Hovedet ned og hendes smalle Skuldre arbejdede, medens hun løb; hendes hvide Haar stak ud i en Tot. Børnene vendte sig om og saa paa hende; hun var en gyselig Karrikatur af dem.

Den fede, gamle Kone kom farende ud af Dagligstuen. Hun gik hen til det Værelse, som den løbende Skikkelse kom ud af, og kiggede ind; saa saa hun sig vigtigt omkring. „Jeg vidste det," sagde hun, „den er revet helt i Stykker igen. Jeg sad netop og tænkte, at Sally var gruelig stille, og at jeg vilde vædde paa, at hun var ved at rive sin Seng i Stykker igen. Og det er den, og den var saa pænt redt for et Par Minutter siden. Jeg maa hen og tale med Miss Arms."

Mrs. Arms var Bestyrerinden. Den gamle Kone gik sin Vej med en vigtig Mine, og lidt efter kom hun tilbage med hende. Bestyrerinden var en høj Kone med et roligt, velvilligt og træt Ansigt.

Polly Moss blev ved med at spille Bold, men adskillige af de gamle Koner var kommet sammen, og de talte alle i Munden paa hinanden. De beviste, at Sally havde revet sin Seng i Stykker, at den havde været rigtig pænt redt, og at hun burde straffes. Bestyrerinden hørte paa dem, hun sagde ikke ret meget, saa gik hun tilbage til Køkkenet, hvor hun var ved at lave Middagsmaden. Nogle af Fattiglemmerne hjalp hende. En gammel Mand med posede Bukser halede højt op stod og hakkede et eller andet i et Trug, et gammelt Fruentimmer

skrællede Kartofler, og en ung Pige vaskede Gryder ved Vasken. Medens hun vaskede, blev hun ved med at se over Skuldrene paa sig og hendes sorte Øjne rullede ad de andre. Der var ikke en Ting, som gik for sig bag ved hende, uden at hun vidste det.

Mrs. Arms arbejdede selv og dirigerede de andre. Da Maden var færdig, ringede den gamle Mand paa en Klokke i Gangen, og alle flokkedes til Spisestuen undtagen den unge Pige ved Vasken; hun blev ved med at vaske Tallerkener. Maden var grov og rigelig. Fattiglemmerne med Undtagelse af den syge unge Pige spiste med god Appetit. Børnene vare alle raske, og selv om Verden havde mistet sin Smag for de gamles Hjærter og Sind, var den endnu krydret nok for deres Ganer.

De gamle og Børnene spiste paa samme Maade. Der var høj Smasken og gurglende Lyde. Regnen trommede paa Ruderne. Børnenes glatte, gule Hoveder syntes at fange alt Lyset i Værelset. En Gang imellem raabte de op om et eller andet. Forstanderen sad for Enden af Bordet og øste op; han var velnæret og havde et kønt, tungt Ansigt.

Maaltidet var næsten forbi, da der lød et Brag af Tallerkener, som brødes itu, en Dør meldede, og der hørtes et vildt Skrig i Gangen.

Forstanderen og en af de gamle Mænd, som var helt rørig, sprang op og styrtede ud af Stuen, Bestyrerinden fulgte efter, og Børnene trissede efter hende. De andre blev ved med at spise, som om intet var hændet. „Den Agnes er værre igen," bemærkede den fede, gamle Kone. „Jeg har set det trække op i et Par Dage. De skulde have sat hende i Cellen i Gaar. Jeg sagde det til Miss Arms, men altid saa skal de opsætte og opsætte."

„De er ved at bringe hende til Cellen nu," sagde den kønne, gamle Kone; og hun førte sin Knivfuld Kaal rundt fra Siden og spidsede sin lille, røde Mund for at modtage den.

Ude i Gangen fulgte Skrig paa Skrig; der var høj Talen og Bryden. Børnene stod og trykkede sig sammen i Døren og kiggede, men de gamle Fattiglemmer blev ved med at spise. Den syge unge Pige lagde sin Kniv og Gaffel ned og græd.

Lidt efter døde Skrigene og Brydningen bort; Børnene fulgte efter. Saa kom de tilbage efter en lille Stund, og Middagen blev fortsat.

Efter Middagen, da de kvindelige Fattiglemmer havde hjulpet med at tage af Bordet, sad de igen sammen i deres Dagligstue. Vinduerne vare duggede af en fin Taage, Regnen blev ved med at falde over de gule Stub-

marker. Der var en god Ild i Kakkelovnen, og Værelset var varmt og lummert. Den fede, gamle Kone syede igen paa sin grove Søm, de andre bestilte ingen Ting. Der var nu seks gamle Fruentimmer til Stede; en af dem var den lille Skikkelse, de kaldte Sally. Hun sad tæt op til Kakkelovnen, krumbøjet og uden at røre sig. Hun havde knap Klæder nok paa Kroppen. Den syge unge Pige var fraværende, hun laa og hvilede sig paa Chaiselonguen i BestyrerindensVærelse, og der var ogsaa Børnene. Polly Moss sad ved Vinduet. De gamle Koner begyndte at tale sammen. Den kønne, gamle Kone havde taget sin Kappe af og sad med den paa Skødet; hun sad og pillede ved Blonderne og rettede paa dem. Det var en lurvet Klud, og den lignede et støvet Spindelvæv. Den fede, gamle Kone kastede et foragteligt Blik paa den. Hun rynkede Næsen og smilede ironisk. „Jeg kan ikke forstaa, hvor De kan gaa med den ækle Tingest paa, Miss Handy," sagde hun.

Mrs. Handy blev rød i Hovedet igen. Hun knejsede og begyndte at tale, saa saa hun paa den lille, slatne, smudsige Indretning paa Skødet af sig og tav. Hun havde ikke Karakterstyrke til at paastaa, at sort var hvidt, naar hun saa paa den. Havde den gamle Kappe

været i hendes Kommodeskuffe eller selv paa Hovedet af hende, kunde hun have forsvaret den til sin Død; men her for Øjnene af hende fik den hende til at forstumme.

Men efter et Øjebliks Tavshed tog hun sig sammen; hendes blaa Øjne lynede mat ad den fede, gamle Kone. „Lige meget derom, det var en fin Kappe, da den var ny," sagde hun. „Folk, som selv ingen Kapper har, har ikke Raad til at gøre Nar ad dem, som har Kapper, selv om de ikke er saa pæne, som de en Gang var. De skulde have set den Kappe, jeg havde paa, da min Datter havde Bryllup. Lutter hvide Kniplinger og lyserøde Sløjfer og lange Baand og kunstige Roser. Jeg tror aldrig, De har set Magen paa den, Miss Paine."

Mrs. Paine var den fede, gamle Kone. „Maaske og maaske ikke," sagde hun ironisk. Den høje, gamle Kone brød pludselig ind i Samtalen; hendes tynde, nervøse Stemme rungede efter de andres, som naar man pludselig slaar paa en Klokke. „Jeg har aldrig havt Kapper, der var værd at tale om," udbrød hun; „jeg har aldrig brudt mig om dem, varme Indretninger, og jeg har aldrig hørt, at Folk gik med Kapper i Himlen; men jeg har havt gode Klæder. Jeg har et Stykke Silke i min Kommodeskuffe. Den Silke kan staa alene.

Og jeg havde en fin Kaabe; der var den ene Række Fløjelsbaand efter den anden paa den. Jeg havde altid gode Klæder; min Mand, han vilde have, at jeg skulde være pænt klædt, og han købte dem til mig. Og jeg tjente ogsaa lidt. Nu har jeg ingen, og jeg ved ikke, om jeg bryder mig om dem, for Tegnene er i Tiltagelse."

„Altid saa lurer hun paa det," mumlede den fede, gamle Kone.

„Jeg havde en fin blaa Silkekjole, da jeg havde Bryllup," betroede Mrs. Handy.

„Jeg har set en Prøve af den," svarede den høje Kone; „det er ikke nær saa svært som mit."

Nu talte det gamle Fruentimmer, som ikke havde været til Stede om Morgenen. Hun havde siddet og lyttet med en overlegen Mine. Hun var den eneste af Forsamlingen, som havde besiddet en betydelig Formue og var faldet fra en helt anden Højde. Hun var høj, mørk i Huden og gusten; hun ragede op over den kønne, gamle Kone som en rynket, gammel Gran over en falmet Lilje. Hun var ugift og havde mistet sin Formue gennem en uforstandig, mandlig Slægtning. „Hm," udbrød hun, „Alverden ved, at jeg har havt Sager, selv om jeg ingen Ting har nu. Der sad jeg med

et helt Hus med Brüssels Tæpper paa alle Gulvene undtagen Køkkenet, og udpolstrede Møbler og Sengeklæder pakket ned i Kister, og Kommodeskuffer fulde af Sager. Og jeg skulde næsten tro, at jeg havde Silkekjoler og Hatte og Kapper."

„Jeg kan huske, at De en Gang havde en rigtig nydelig, blaa Hat; men den klædte Dem ikke saa godt som andre, De havde, fordi De var saa mørk i Huden," bemærkede den kønne, gamle Kone med en blid, ondskabsfuld Stemme. „Jeg havde en hvid Moiré-Hat med hvide Fjer paa, da jeg blev gift, og alle Mennesker sagde, at den var rigtig saa klædelig. Jeg var altid saa lys i Huden. Og en Gang saa havde jeg ogsaa en hvid Musselins-Kjole med en Garnering paa og en sort Silke-Spencer."

„Jeg havde en Skindkrave og Muffe, som kostede femogtyve Dollars," bemærkede den fede, gamle Kone, „og et Cashmire-Shawl."

„Jeg havde to Cashmire-Shawler, og min Skindkrave kostede halvtresindstyve Dollars," riposterede det mørke, gamle Fruentimmer med Værdighed.

„Min første Lille havde en lyseblaa Cashmire-Kaabe besat med Silke saa bredt som saa," sagde Mrs. Handy. Hun havde nu den gamle Kappe paa Hovedet og saa mere bevidst ud.

„Min havde en lille Vogn med en Fløjelspude i at køre i, og jeg havde et ægte Porcelins Stel med grønne Grene paa," sagde den fede, gamle Kone.

„Jeg havde en Brittania Tepotte," svarede Mrs. Handy.

„Jeg havde forgyldte Vaser saa store som saa paa Kamingesimsen i min Dagligstue," sagde det mørke, gamle Fruentimmer.

„Jeg havde en Gang en Porcellænsfigur, en Pige med en Blomsterkurv paa Armen," sagde det høje Fruentimmer; „den sad ved Siden af Uret. Og lige efter at jeg blev gift, boede jeg i et hvidt Hus med en Blomsterhave paa den ene Side. Jeg kan lugte de Roser og Nelliker endnu, jeg tror aldrig, jeg kan glemme dem, saa længe jeg lever."

„Jeg havde en Pumpe i min Køkkenvask og alting rigtig bekvemt," sagde den fede, gamle Kone; „og jeg var saa velklædt som nogen og min Mand med, naar vi gik til Kirke. Jeg kan huske en Vinter, jeg havde en ny brun Alpaccas Kjole med Fløjels Knapper, og han havde en ny Overfrakke med Fløjelskrave."

Pludselig rettede den lille, sammenkrøbne Sally sig og gav sit Vidnesbyrd om den eneste lille Krumme af svunden Velmagt i hendes Liv. Hendes Vid var ringe og vandrende og

havde været saa alle hendes Dage, men de andre Kvinders Samtale syntes at faa en Stræng til at dirre i momentan Samklang. Hun lo, og hendes vandede, blaa Øjne blinkede. „Jeg havde en Gang en lyserød Bomuldskjole," sagde hun med sin rystende Stemme. „Miss Thompson hun gav mig den, da jeg tjente der."

„Hør paa det stakkels Kretur," sagde den kønne, gamle Kone med en overbærende Mine.

Nu havde alle talt undtagen Polly Moss. Hun sad ved det duggede Vindue, og hendes lille, trekantede Ansigt saa ud fra hendes flade Bryst. Denne Samtale var den sædvanlige. Mangen og mangen en Eftermiddag sad de gamle Koner og aflagde Vidnesbyrd om deres svundne Herligheder. Nu havde de intet; men en Gang havde de havt noget at prale af, noget, som havde givet dem Besiddelsens dyrebare Følelse. Nutiden var for dem simpelthen en Eksistens, Fremtiden saa de i Møde med en svag Resignation; ingen af dem var Tænkere, og der var ikke noget Tilfælde af religiøs Henrevethed mellem dem.

I deres Fortid alene fandt de oprigtig Trøst, og de blev, om man saa kan sige, ved med at føle paa den for at se, om der endnu var Liv og Varme i den.

De gamle Koner nød disse Opremsning og

Sammenligninger. Kun Polly Moss havde aldrig sagt noget. Kun hun havde aldrig havt noget at være stolt af. Kun hun havde altid været vanskabt og fattig og venneløs. Hun havde arbejdet for ringe Løn, saa længe hun var i Stand til det, og saa var hun flydt med Strømmen, til hun stødte paa Fattighuset, hvor hun var blevet gammel. Hun havde ikke en Gang Ret til Underhold i Landsbyen her; det var det tilfældige Sted, hvor hendes Arbejdskraft havde svigtet hende; men ingen kunde spore hende tilbage til hendes Fødested eller til den By, som var ansvarlig for hendes Underhold. Polly Moss vidste det ikke selv – hun gik ydmygt, hvorhen man sendte hende. Hele Livet havde Verden kun syntes hende en Staaplads; kun lidet andet havde den givet hende.

Hver Dag lyttede hun med Beundring, mens de andre talte, og granskede i sin Hukommelse efter en eller anden lille svunden Skat, som havde været hendes; men hun kunde ingen huske. Der var et taaget Billede af en vis ulden Kjole overstrøet med brogede Blomster, som hun en Gang havde ejet langt tilbage i hendes Barndom, som under Tiden svævede for hendes Øjne, naar de andre talte, og hun havde halvt Lyst til at omtale den; men Modet svigtede hende. Hun var bange for, at den

ikke var værdig til at blive sammenlignet med de andres fine, forsvundne Kjoler; den blegnede selv ved Siden af Sallys lyserøde Bomuldskjole. Pollys fattige Klæder, som knap dækkede hendes ynkelige Vanførhed, havde aldrig stimuleret hende til Selvtilfredshed, saa hun sad altid tavs, og de andre gamle Fruentimmer vare komne i Vane med at tale i Retning ad hende. Deres Samtale fik fornyet Smag paa Grund af denne Tilhører, som ikke kunde tale med. Naar en ny Post af det forsvundne Inventarium blev omtalt, var der altid et Sideblik i Retning ad Polly.

Ingen af de gamle Fruentimmer havde nogen Sinde ventet at høre et Ord fra Polly; men denne Eftermiddag, da de alle lige ned til Sally havde afgivet deres Vidnesbyrd, tog hun Ordet:

„I skulde bare have set min Søster Liddy," sagde hun; hendes Stemme var meget svag, den lød som en syg Fugls Piben i en Busk.

Der var en dyb Stilhed. De andre gamle Fruentimmer saa paa hinanden. „Jeg vidste ikke, at Du nogen Sinde havde en Søster Liddy." busede den fede, gamle Kone endelig ud i sin Forbavselse.

„Min Søster Liddy var lige saa køn som et Olietryk," svarede Polly.

Den kønne, gamle Kone blev rød i Hovedet af Misundelse. „Var hun lys i Huden?“ spurgte hun.

„Hun var lige saa hvid som en Lilje — en god Del lysere i Farven, end De nogen Sinde har været, Miss Handy, og hun havde lange, gule Krøller, som hang lige ned til Livet paa hende, og hendes Kinder var lige saa lyserøde, og hun havde de største blaa Øjne, jeg nogen Sinde har set, og den mest storarteste lille, røde Mund.“

„Gud fri os!“ udbrød den fede, gamle Kone, og den kønne, gamle Kone snøftede.

Men Polly var ikke til at stoppe; hun blev ved; hun havde været tavs hele Tiden; nu vældede hendes Beskrivelser ud, ikke en ad Gangen, men i en Strøm, over hendes forbavsede Tilhører.

„Liddy, hun kunde synge bedre end nogen i Miles Omkres,“ vedblev hun. „Ingen havde nogen Sinde hørt saadan en Stemme. Det var saa forfærdelig højt og sødt, at man kunde høre det langt ned paa Vejen, naar Vinduerne vare lukkede. Hun plejede at synge i Kirken, gjorde hun, og alle Mennesker plejede at sidde og se op paa hende, naar hun begyndte. Hun plejede at have en sort Silkekjole paa i Kirken og et hvidt Cashmire-Shawl og en Hat

med en lyserød Krans omkring Ansigtet, og hun havde hvide Skindhansker paa. Folk plejede at gaa til den Kirke bare for at høre Liddy synge og for at se paa hende. De brød sig en hel Del mere om hende end om Prækenen."

„Liddy, hun havde en Fjervifte, og hun plejede at sidde og vifte sig, naar hun ikke sang, og hun havde altid Parfume paa sit Lommetørklæde. Og naar Tjenesten var forbi om Aftenen, saa plejede de unge Fyre at komme frem og bukke og skrabe og skubbe til hinanden for at faa Lov til at følge hende hjem. Men Liddy, hun vilde ikke saa meget som se paa dem; hun giftede sig med en voldsom rig Fyr fra Boston. Han var lige saa lige som en Pil, og han havde sorte Øjne og sort Haar, og han havde den fineste Frakke paa og en Atlaskes Vest, og han talte saa fint."

„Da Liddy havde Bryllup, havde hun en hel Kiste fuld af Undertøj af det fineste Bomuldstøj med Læg og Mellemværk, og hun havde et Par Silkestrømper og hvide Sko. Og hendes Brudekjole var af hvidt Atlask med et stort, langt Slæb paa, og hun havde et Kniplingsslør og store, lange Ørelokker, som skinnede, saa det var en Lyst. Og hun tog bort i en blaa

Silkekjole og en sort Kniplingsmantille, og en hvid Hat besat med Lystrings Baand."

„Hvor boede din Søster Liddy, da hun blev gift?" spurgte den kønne, gamle Kone med en overvældet Mine.

„Hun boede i Boston, og hun havde et stort, stort Hus med Dagligstue og Stadsstue og et særskilt Værelse til at spise i foruden Køkkenet. Og hun havde ægte Fløjelstæpper paa alle Gulvene lige ned til Køkkenet og store Skilderier i forgyldte Rammer paa alle Væggene. Og alle hendes Møbler vare udpolstrede og betrukne med rødt Fløjel, og hun havde et Klaver og store Marmorfigurer, som stod paa Kamingesimsen. Og hun havde en Karet med Lygter paa Siderne og blaa Atlaskes Puder til at køre i og fire Heste til at trække den og en Karl til at køre. Og hun havde altid en Enepige i sit Køkken. Jeg tror aldrig, at Liddy gik ud uden en Enepige."

„Liddys Mand, han holdt saa meget af hende; han kom aldrig fra sit Arbejde uden at bringe hende noget, og hun plejede at løbe ud og møde ham. Hun var altid saa forfærdelig øm og havde saadan et yndigt Sind. Liddy, hun havde den yndigste Lille, man kunde se for sine Øjne, og hun havde en Vugge foret med blaa Silke til at vugge ham

i, og han havde en hvid Silkekaabe og en lille Kniplingskappe . . . ."

„Jeg kan ikke tænke mig, at din smukke Søster Liddy og hendes Mand vilde lade Dig komme i Fattighuset," afbrød den mørke, gamle Kone hende.

„Liddy er død, ellers vilde jeg ikke være her."

„Er hendes Mand og den Lille ogsaa døde?"

„De ere alle sammen døde," svarede Polly Moss. Hun saa igen ud ad Vinduet; hendes Ansigt var brændende rødt, og der var Taarer i hendes Øjne.

Der var Tavshed mellem de andre gamle Fruentimmer. De vare paa en Gang overvældede og vantro. Polly gik snart efter ud af Stuen, saa begyndte de at diskutere Sagen. „Jeg ved ikke, om jeg skal tro det eller ej," sagde den mørke, gamle Kone.

„Hm, det ved jeg heller ikke; jeg har aldrig hørt hende sige noget, som ikke var sandt," svarede den fede, gamle Kone tvivlraadig.

De gamle Koner kunde ikke blive enige om, hvor vidt de skulde tro Polly eller ikke. Den kønne, gamle Kone var den mest vantro. Hun sagde ganske lige frem, at hun ikke troede det muligt, at saadan et „hæsligt Kretur" som

Polly Moss kunde have havt saadan en køn Søster.

Men, enten de saa vare overbeviste eller ej, saa var deres Interesse og Nysgærrighed vakt. Hver Dag blev Polly Moss udspurgt og krydsforhørt om sin Søster Liddy. Hendes Kræfter voksede med Opgaven; det var sjældent, at hun modsagde sig selv, og hendes Søsters Herlighed voksede dagligt. Gamle Polly Moss med sit lille Ansigt straalende af dumdristig Begejstring sang sin Søster Liddys Pris saa vildt og trofast som nogen Minnesanger sin Herskerindes, og de gamle Koner lyttede med stadigt voksende Forvildelse og Beundring.

Det var to Uger før, Polly Moss døde af Lungebetændelse, at hun første Gang omtalte sin Søster Liddy, og der gik ikke en Eftermiddag til den Dag, da hun blev syg, uden at hun fortalte de gamle Fruentimmer sin Historie med ny og imponerende Tilføjelser.

Polly var ikke længe syg, hun bukkede blidt under for Sygdommen; hendes lille forvredne Legeme havde ingen Modstandskraft i sig. Hun døde Klokken tre om Morgenen. Om Eftermiddagen før lod hun til at være bedre; hun var helt ved Forstanden, og hun sagde til Bestyrerinden, at hun ønskede at se sine

Kamerater, de gamle Koner. „Jeg har noget at fortælle dem, Mis' Arms," sagde Polly, og hendes Øjne var ynkelige.

De andre gamle Fruentimmer kom ind i hendes Værelse. De stod omkring Pollys Seng og saa paa hende. „Jeg – har – noget – at – fortælle Jer," begyndte hun. Saa hørtes der en hurtig Lyd, og den syge, unge Pige kom ind. Hun styrtede lige hen til Bestyrerinden, de andre lagde hun ikke Mærke til. Hendes magre Ansigt var lige som en Livsens Lampe – det syntes at kaste Glans paa og over det omringende Mørke, selv over Gravens Mørke. Hun gik hurtigt; hun var saa fuld af Glæde, at hendes sygelige Legeme var gennemtrængt deraf og næsten var som et Aandelegeme. Hun greb Bestyrerindens Arm. „Charley er kommet, Mis' Arms!" udbrød hun. „Charley er kommet. Han har et Hus parat. Vi skal giftes, og han vil tage mig hjem og pleje mig, til jeg bliver rask. Jeg skal afsted lige paa Øjeblikket."

Alle de gamle Fruentimmer vendte sig fra Polly og stirrede paa det straalende Pigebarn. Bestyrerinden sendte hende bort med Løfte om at komme om et Par Minutter. „Polly ligger for Døden," hviskede hun, og Pigen listede stille ud, men Lyset i hendes Ansigt

var ikke fordunklet. Hvad var Død for hende, naar hun lige var steget op til saadan en Højde, at hun derfra kunde se over Døden?

„Hvad var det saa, Du vilde fortælle dem, Polly?" sagde Bestyrerinden.

„Jeg — maa fortælle — Jer noget," gentog Polly. „Jeg er bange for, at jeg har været forfærdelig ugudelig, men jeg har aldrig ejet noget hele mit Liv. Jeg — antager, at Vorherre skulde have været nok, men det er somme Tider saa forfærdelig svært at faa fat paa ham og ikke at tragte efter andre Ting, naar man ser andre Mennesker rive og slide til sig for at faa fat paa de jordiske Ting, og det ser ud, som om de var værd at have. Jeg har aldrig ejet noget i den Betydning, og nu bryder jeg mig ikke om nogen Ting. Jeg er — over det. Jeg kan se, at Vorherre er alt, hvad jeg behøver. Men jeg plejede at blive saa forfærdelig vred og ugudelig, naar jeg hørte Jer allesammen fortælle om, hvad I havde havt, og jeg havde aldrig havt noget og . . . ." Polly stoppede og hostede. Bestyrerinden holdt hende op. De gamle Fruentimmer skubbede til hinanden, deres skræmmede, medfølende, men paa samme Tid borende Øjne veg ikke fra hendes Ansigt. Børnene kiggede ind ad den aabne Dør,

gamle Sally travede forbi — hun havde lige revet sin Seng i Stykker. Saa snart hun fik Vejr nok, fik Polly sagt, hvad hun ønskede. „Det var vist forfærdelig ugudeligt af mig," hviskede hun, „men — jeg har aldrig havt en Søster Liddy."

JOHN KENDRICK BANGS

—

DET VAADE SPØGELSE

Det eneste, der var i Vejen med Harrowby Hall, var, at Gaarden var hjemsøgt af et Spøgelse, og, hvad der var værre, Spøgelset nøjedes ikke blot med at vise sig ved den Stakkels Sengekant, som saa det, men fremturede i at blive der en stiv Klokketime, før det vilde forsvinde.

Det viste sig kun Juleaften, og da netop som Klokken slog Tolv, i hvilken Henseende det alene manglede den Originalitet, som i vore Dage er et *sine qua non* for Sukces i Aandeverdenen. Ejerne af Harrowby Hall havde gjort deres Bedste for at fordrive den klamme, drivvaade Dame, som steg op af Gulvet i det bedste Sovekammer ved Midnat, men forgæves. De havde prøvet paa at standse Klokken, for at Spøgelset ikke skulde vide, naar det var Midnat, men hun aabenbarede sig alligevel

med samt sin rædselsfulde, miasmatiske Personlighed, og dér blev hun staaende, til alt omkring hende var gennemvaadt.

Saa stoppede Ejerne af Harrowby Hall hver en Revne i Gulvet med den aller bedste Slags Hamp, og derover lagde de Lag af Tjære og Sækkelærred, Væggene gjorde de vandtætte og Døre og Vinduer lige saa, idet de havde faaet den Idé, at det vilde falde den umanede Dame svært at rende ind, efter at disse Forholdsregler vare tagne; men selv dette var ikke tilstrækkeligt. Den paafølgende Juleaften viste hun sig lige saa præcist som før og skræmmede den daværende Ejer næsten fra Vid og Sans ved at sætte sig ned ved Siden af ham og med sine hule Øjne stirre ind i hans, og han bemærkede ligeledes, at hun i sine lange Vaskerkonefingre havde Stumper af dryppende Tang, hvis Ender hang ned, og disse Ender strøg hun over hans Pande, til han blev som en besat. Og saa besvimede han og blev næste Morgen fundet bevidstløs i sin Seng, lige frem gennemtrukket af Saltvand og Rædsel, hvorfra han aldrig kom sig, men døde fire Aar efter af Lungebetændelse og ødelagte Nerver i en Alder af otteoghalvfjerds.

Næste Aar bestemte Ejeren af Harrowby Hall sig til slet ikke at lade det bedste Sovekam-

mer benytte, idet han tænkte sig, at Spøgelsets Tørsten efter at gøre sig ubehagelig muligen vilde tilfredsstilles ved at hjemsøge Møblementet, men denne Plan mislykkedes lige saa fuldstændigt som de mange tidligere.

Spøgelset viste sig som sædvanlig i Værelset — man antager det i det mindste, for Draperierne var pjaskvaade næste Morgen og i Dagligstuen under Spøgelseværelset viste en stor Fugtplet sig paa Loftet. Men da hun ikke fandt nogen dér, satte hun sig øjeblikkelig i Bevægelse for at faa at vide, hvad der var i Vejen, og ingen anden valgte hun at hjemsøge end netop Ejeren af Harrowby Hall. Hun fandt ham i hans eget hyggelige Værelse, hvor han sad og drak Whisky — ublandet Whisky — og ønskede sig til Lykke med at have narret hendes Uhyrlighed, da lige paa én Gang Krøllet gik ud af hans Haar, hans Whiskyflaske fyldtes og løb over, og han var saa vaad som en Mand, der er faldet i et Vandhul. Da han kom sig af Stødet, som var pinligt, saa han for sig Damen med de hule Øjne og Tangfingrene. Dette Syn var saa uventet og rædselsfuldt, at han besvimede, men øjeblikkeligt kom til sin Bevidsthed igen paa Grund af den Masse Vand i hans Haar, som rislede ned over hans Ansigt og oplivede ham.

Nu hændte det sig, at Ejeren af Harrowby Hall var en tapper Mand, og mens han ikke satte Pris paa at interwieve Spøgelser, især ikke et saa gennemtrængende Spøgelse som dette, vilde han ikke lade sig skræmme af et Syn. Han havde gjort Damen den Kompliment at besvime paa Grund af den første Overraskelse, og nu da han var ved sin Bevidsthed igen, havde han i Sinde at faa opklaret et Par Spørgsmaal, som han følte sig berettiget til at gøre. Han vilde have foretrukket først at tage tørt paa, men Spøgelset vægrede sig ved at forlade ham et Minut, før Timen var omme, og han var nødt til at opgive den Fornøjelse. Hver Gang han rørte sig, fulgte hun ham med det Resultat, at alt, hvad hun kom i Berøring med, fik sig en Dukkert. Under et Forsøg paa at varme sig gik han hen til Ilden, en uheldig Bevægelse, som det viste sig, fordi det bragte Aanden direkte over Ilden, som gik ud. Whiskyen blev absolut spoleret som Opvarmer af hans forkølede System, fordi den nu var reduceret til halvfemsindstyve Procent Vand. Det eneste, han kunde gøre for at afværge de skadelige Følger af Situationen, gjorde han, og det var at sluge ti to-Grams Kininpiller, som det lykkedes ham at stikke i Munden, før Aanden

fik Tid til at lægge sig imellem. Da han havde gjort dette, vendte han sig til Aanden med en vis Hæftighed og sagde:

„Langt være det fra mig, Frøken, at være uhøflig mod en Dame, men jeg vil lade mig hænge, om det ikke vilde behage mig bedre, hvis De vilde ophøre med Deres Helvedes Visiter i dette Hus. Gaa ud og sid paa Søen, hvis det passer Dem, fyld Vandbeholderen, hvis De har Lyst, men jeg bønfalder Dem, kom ikke ind i en Mands Hus for at overøse ham og hans Ejendele paa denne Maade. Det er forbandet ubehageligt."

„Henry Hartwick Oglethorpe," sagde Spøgelset med en gurglende Stemme. „De véd ikke, hvad det er, De taler om."

„Frue," svarede den ulykkelige Herremand, „jeg vilde ønske, at Deres Bemærkning var aldeles korrekt. Jeg, talte om Dem. Det vilde være Shilling og Penge — nej, Pund i min Lomme, hvis jeg ikke kendte Dem."

„Det er noget godt Vrøvl," svarede Aanden og kastede tre Pægle Indignation i Ansigtet paa Ejeren af Harrowby Hall. „Det kan muligvis gaa an som en Ripost, men som Svar paa min Bemærkning, at De ikke vidste, hvad De talte om, smager det af overfladisk Impertinens. De véd ikke, at jeg af en ubønhørlig Skæbne

er nødsaget til at hjemsøge dette Sted Aar efter Aar. Det er ikke nogen Fornøjelse for mig at komme herind og sprede Ruin og Meldug over alt, hvad jeg kommer i Berøring med. Jeg har aldrig aspireret til at blive et Styrtebad, men det er min Skæbne. Véd De, hvem jeg er?"

„Det gør jeg ikke," svarede Ejeren af Harrowby Hall. „Men jeg skulde antage, at De er Fruen fra Havet eller Risler senior."

„De er vittig af Deres Alder," sagde Spøgelset.

„Hm, min Humor er mere tør end Deres," svarede Herremanden.

„Uden Tvivl. Jeg er aldrig tør. Jeg er det vaade Spøgelse fra Harrowby Hall, og Tørhed er noget, som overgaar mit vildeste Haab. Jeg har i Aften besiddet dette yderst ubehagelige Embede i to Hundrede Aar."

„Hvor Pokker blev De nogen Sinde valgt til det?" spurgte Herremanden.

„Paa Grund af et Selvmord," svarede Spøgelset. „Jeg er Aanden af den skønne Pige, hvis Billede hænger over Kaminen i Dagligstuen. Jeg vilde have været Deres Grand-Grand-Grand-Grand-Grandtante, hvis jeg havde levet, for jeg var Deres Grand-Grand-Grand-Grand-Grandfaders egen Søster."

„Men hvad bevægede Dem til at bringe dette Hus i denne genante Situation?"

„Det var ikke min Skyld, min Herre," svarede Damen. „Det var min Faders Skyld. Det var ham, der byggede Harrowby Hall, og Spøgelseværelset skulde have været mit. Min Fader dekorerede det i lyserødt og gult, skønt han vel vidste, at blaat og graat var den eneste Farvekombination, jeg kunde udholde. Han gjorde det kun for at drille mig, og med, hvad jeg kalder for berettiget Selvstændighed, afslog jeg at bo i Værelset, hvorpaa Fader sagde, at jeg kunde bo dér eller ude paa Plænen, ham var det lige meget. Den Nat løb jeg fra Huset og sprang fra Brinken ned i Søen."

„Det var ubesindigt," sagde Ejeren af Harrowby Hall.

„Det har man sagt mig," svarede Spøgelset. „Hvis jeg havde vidst, hvad Følgerne vilde blive, vilde jeg ikke have sprunget; men jeg vidste ikke, hvad jeg gjorde, før jeg var druknet. Jeg havde været druknet en Uge, da en Sønymfe kom til mig og underrettede mig om, at jeg i Fremtiden for bestandig skulde være en af hendes Selskabsdamer, idet hun tilføjede, at det skulde være min Pligt at hjemsøge Harrowby Hall en Time hver Jule-

aften fra Evighed og til Evighed. Jeg skulde hjemsøge mit Værelse de Aftener, jeg fandt det beboet; og hvis det skulde vise sig ikke at være i Brug, maatte jeg tilbringe den Time sammen med Familiens Overhoved."

„Jeg vil sælge Stedet."

„Det kan De ikke, for det er ligeledes min Pligt at vise mig i det Øjeblik, Skøderne ere ved at blive overleverede til den ny Køber, og fortælle ham Husets grufulde Hemmelighed."

„Mener De virkelig, at De, hver Gang det træffer sig, at der ikke er en Beboer i det Værelse, vil hjemsøge mig, hvor jeg saa er, ødelægge min Whisky, tage alt Krøllet ud af mit Haar, slukke min Ild og gennembløde mig til Skindet?" spurgte Herremanden.

„De har kaperet min Mening fuldstændigt, Oglethorpe. Og hvad mere er," sagde det vaade Spøgelse, „det gør ikke den fjærneste Forskel, hvor De saa er; hvis jeg finder det Værelse tomt, skal jeg give Dem en saadan Douche af min Aande-Nær—"

Her slog Klokken Et, og Genfærdet begyndte øjeblikkelig at fordufte. Det var maaske mere en Fordampen end en Forduften, men som en Forsvinden var det fuldstændigt.

„Ved St. George og hans Drage!" udbrød

Herremanden og vred sine Hænder. „Jeg vil vædde paa, at der næste Jul skal være en Gæst i det Værelse, eller jeg vil tilbringe Natten i mit Badekar.“

Men Ejeren af Harrowby Hall vilde have tabt sit Væddemaal, hvis der havde været nogen til at tage ham paa hans Ord, for da næste Juleaften kom, laa han i sin Grav; han kom sig aldrig af den Forkølelse, han den rædsomme Nat paadrog sig. Harrowby Hall var lukket, og Arvingen til Godset var i London, og han gjorde i sin Ungkarlelejlighed den samme Erfaring, som hans Fader havde gennemgaaet, kun med den Forskel, at han, som var yngre og stærkere, overlevede Stødet. Alting i hans Værelse blev ødelagt, Værkerne rustede i hans Ure; en udsøgt Samling Akvareller blev aldeles vaskede ud af den Skylle, som det vaade Spøgelse gav dem, og hvad der var værre, Lejligheden under hans blev oversvømmet med Vand, som sivede gennem Gulvet, hvorfor han maatte betale en klækkelig Skadeserstatning, og som Følge hvoraf hans Værtinde anmodede ham om øjeblikkelig at flytte.

Historien om den Forbandelse, som hvilede paa hans Familie, begyndte at sive ud, og ingen havde Mod til at invitere ham til andet

end Eftermiddagsselskaber og Fem-Teer. Unge Pigers Fædre nægtede ham Tilladelse til at blive i deres Huse efter Klokken Otte, da de ikke vidste, om ikke muligvis en eller anden uforudset Begivenhed i Aandeverdenen kunde gøre Spøgelsets pludselige Aabenbarelse i denne Verden fornøden andre Aftener end Juleaften og før den mystiske Time, da trætte Kirkegaarde, uden at bryde sig om de Etikette-regler, som beherske det galante Selskab, begynde at gabe. Og ej heller vilde Pigerne have noget med ham at gøre, da de frygtede den Ødelæggelse, som hans vandede, kvindelige Slægtning kunde bringe over de Dragter, som var dem saa dyrebare.

Saa besluttede Arvingen til Harrowby Hall, som hans Forfædre Generationer før ham havde besluttet, at noget maatte der gøres. Hans første Idé var at lade en af Tjenestefolkene bo i Værelset paa det kritiske Tidspunkt; men dette mislykkedes, fordi selv Tjenestefolkene kendte Værelsets Historie og gjorde Oprør. Ingen af hans Venner vilde gaa ind paa at opofre sit personlige Velvære for hans, ej heller var det muligt i hele England at finde en Mand saa fattig, at han for Betaling var villig til at sove i Spøgelseværelset Juleaften.

Saa fik Arvingen det Indfald at lade Ka-

minen i Værelset udvide, saa at han kunde faa Spøgelset til at fordampe, saa snart det viste sig, og han gratulerede sig allerede til sin Plans Snedighed, da han mindedes, hvad hans Fader havde fortalt ham — at ingen Ild kunde modstaa Damens overordenlig smitsomme Klamhed. Og saa var det, han tænkte paa Damprør. Disse, vidste han, kunde ligge i Hundrede Fod dybt Vand og alligevel holde tilstrækkelig Varme til at drive Vandet bort i Damp; og som Følge heraf blev Værelset opvarmet med Damp til en kvælende Temperatur, medens Arvingen i seks Maaneder daglig besøgte en romersk Badeanstalt, for at han, naar Juleaften kom, kunde udholde Værelsets forfærdelige Temperatur.

Planen lykkedes kun delvist. Det vaade Spøgelse viste sig paa den fastsatte Time og fandt Arvingen til Harrowby Hall parat; men varmt som Værelset var, saa forkortede det kun hendes Visit med fem Minuter i Timen, i hvilken Tid den unge Mands Nervesystem næsten var blevet ruineret, og Træværket i Værelset revnede og slog sig, saa at det kostede en betydelig Sum Penge at reparere det. Og værre end dette, da den sidste Draabe af Vandgejsten sydede paa Gulvet, hviskede hun til sin Forfølger, at hans Plan ikke vilde nytte

ham noget, saa længe der var Vand i Pumpen, og at han næste Aar vilde finde hende restitueret og lige saa fortvivlende fugtig som nogen Sinde.

Les extrémes se touchent, og nu fik den opfindsomme Arving til Harrowby Hall en ganske anden Idé, hvorved det vaade Spøgelse omsider blev overvundet, og Tilfredshed en Gang igen herskede i Oglethorpernes Hjem.

Arvingen forsynede sig med et Sæt Pelsundertøj. Han iførte sig dette med den laadne Side ind, og ovenpaa det tog han et Guttaperka-Klædningsstykke, som passede ham som en Dames Jersey-Liv. Ovenpaa dette tog han nok et Sæt Undertøj af maskinstrikket Uld, og derover endnu en Guttaperkadragt som den første. Paa Hovedet bar han en let og magelig Dykkerhjælm, og saaledes klædt afventede han den paafølgende Juleaften sin Plageaands Komme.

Det var en bitterlig kold Aften, som bragte denne fire og tyvende Dag af December til Ende. Luften udenfor var stille, men Temperaturen var under Nulpunktet (Celsius). Indenfor var alt roligt, og Tjenestefolkene paa Harrowby Hall afventede med bankende Hjærter Resultatet af deres Herres Dyst med hans overnaturlige Gæst.

Herren selv laa paa Sengen i Spøgelseværelset, klædt som ovenfor beskrevet, og saa — Klokken ringede Midnattens Time ind.

Der lød en pludselig Smælden af Døre, et koldt Vindpust fejede igennem Gangene, Døren, som førte ind til Spøgelseværelset, fløj op, man hørte et Plask, og det vaade Spøgelse saas at staa ved Siden af Arvingen til Harrowby Hall, fra hvis Yderklædning Bække flød, men hans Krop, dybt nede under de forskellige Klædningsstykker, han havde paa, var saa tør og varm, som han kunde ønske det.

„Ha!“ sagde den unge Herre til Harrowby Hall. „Det glæder mig at se Dem.“

„De er den mest originale Mand, jeg har set, hvis det er sandt,“ svarede Spøgelset. „Maa jeg spørge Dem, hvor De fik fat paa den sære Hat?“

„Vist maa De saa, Frue,“ svarede Herremanden høfligt. „Det er et lille transportabelt Observatorium, som jeg har ladet indrette for saadanne Tilfælde som det nærværende. Men sig mig, er det sandt, at De er nødsaget til at følge efter mig i en stiv Klokketime — staa, hvor jeg staar, sidde, hvor jeg sidder?“

„Det er min ubehagelige Pligt,“ svarede Damen.

„Lad os gaa ud paa Søen," sagde Herremanden og stod op.

„De kan ikke blive mig kvit paa den Maade," svarede Spøgelset. „Vand vil ikke opsluge mig, det vil tværtimod forøge min nuværende Substans."

„Ikke des mindre," sagde Herremanden bestemt, „vil vi gaa ud paa Søen."

„Men, min kære Herre," svarede Spøgelset med klam Modvilje, „det er frygtelig koldt derude. De vil fryse, før De har været der i ti Minuter."

„Nej, saamænd vil jeg ej," sagde Herremanden. „Jeg er meget varmt klædt paa. Kom!" Det sidste i en Tone, som fik Spøgelset til at skvulpe.

Og de satte sig i Bevægelse.

De havde ikke gaaet langt, før det vaade Spøgelse begyndte at vise Tegn paa Svaghed.

„De gaar for langsomt," sagde hun. „Jeg er næsten frossen. Mine Knæ er saa stive, at jeg næsten ikke kan røre mig. Jeg bønfalder Dem om at forcere Deres Tempo."

„Det skulde glæde mig at vise en Dame en Villighed," svarede Herremanden høfligt, „men mine Klæder er temmelig tunge, og Hundrede Alen i Timen er omtrent min Hastighed. Jeg tror, det vilde være bedre

at sidde ned paa denne Snedrive og tale om Sagerne."

„Gør det ej! Gør det ej, jeg beder Dem!" udbrød Spøgelset. „Lad mig passere Gaden. Jeg føler, at jeg allerede er ved at fryse. Hvis vi blive her, fryser jeg stiv."

„Det, Frue," sagde Herremanden langsomt, idet han satte sig paa en Isblok, „det er, hvad jeg bragte Dem herud for. Vi har været ti Minuter nøjagtigt paa dette Sted; vi har halvtreds igen. Tag det med Ro, Frue, men frys, det er alt, hvad jeg beder Dem om."

„Nu kan jeg ikke røre mit højre Ben," skreg Spøgelset fortvivlet, „og min Nederdel er det bare Is, Oh, gode, rare Mr. Oglethorpe, tænd en Ild og lad mig komme ud af disse iskolde Lænker."

„Aldrig, Frue; det kan ej ske. Omsider har jeg Dem i min Magt!"

„Ak," skreg Spøgelset, mens en Taare trillede ned af hendes frosne Kind. „Jeg bønfalder Dem, hjælp mig. Jeg fryser."

„Frys, Frue, frys!" svarede Oglethorpe koldt. „De har overøst mig og mine i de sidste tohundredeogtre Aar. I Nat har De havt Deres sidste Udgydelse."

„Oh; men jeg vil tø op igen, og saa skal De se. I Stedet for det behageligt lunkne, ge-

mytlige Spøgelse, jeg har været, vil jeg blive Isvand," udbrød Damen truende.

„Nej, saamænd vil De ej," svarede Oglethorpe; „for naar De er frossen stiv, har jeg i Sinde at sende Dem til et Koldlufts-Varehus, og der skal De staa som en Isstatue fra nu af og i al Evighed."

„Men Varehuse brænde."

„Somme af dem, men dette Varehus kan ikke brænde. Det er lavet af Asbest, og omkring det er der Brandmure, og indenfor disse Mure er Temperaturen nu og skal bestandig være 416 Grader under Frysepunktet, lav nok til at fryse en hvilken som helst Flamme til en Istap i denne Verden — eller i den næste," tilføjede Herremanden med et halvskjult Grin.

„For sidste Gang lad mig bønfalde Dem. Jeg vilde falde paa mine Knæ for Dem, Oglethorpe, om de ikke allerede var frosne. Jeg beder Dem, gør ik —"

Her frøs Ordene paa det vaade Spøgelses Læber, og Klokken slog et. Der løb en kort Skælven gennem den isklædte Skikkelse, og Maanen, som kom frem bag en Sky, skinnede ned paa den stivnede Skikkelse af en skøn Kvinde, mejslet i klar, gennemsigtig Is. Der stod Spøgelset fra Harrowby Hall, overvundet af Kulden, en Fange i al Evighed.

Arvingen til Harrowby Hall havde omsider vundet Sejr, og den Dag i Dag staar i et Isvarehus i London den stivnede Skikkelse af én, som aldrig mere vil udgyde Vand og Ve over de Oglethorper.

Hvad Arvingen til Harrowby Hall angaar, har hans Held med at overvinde et Spøgelse gjort ham berømt, og hans Berømmelse varer endnu, skønt han vandt sin Sejr for mere end tyve Aar siden, og saa langt er han fra at være upopulær hos det smukke Køn, som han var, da vi først lærte ham at kende, at han ikke alene har været gift to Gange, men staar i Begreb med at føre en tredje Brud til Alteret, før Aaret er omme.

BOGBINDER
PH. HANSEN
AMAGERTORV 10.